UNITED STATES HOLOCAUST MEMORIAL MUSEUM

Ukrainian Museum-Archives of Cleveland
Displaced Persons Camp Periodicals collection

Item in Public Domain or an Orphan Work:

The United States Holocaust Memorial Museum Library respects the copyright and intellectual property rights associated with the materials in its collection. According to the Library's knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work--or if you know who does--please contact the USHMM Library by phone at 202-479-9717, or by email at reference@ushmm.org.

Also available via libraria.ua.

БРАТЧИК

З ЛИНЕЇ ЗА

VIII - 1946

УКРАЇНСЬКИЙ
Ь 1013
МУЗЕЙ-АРХІВ

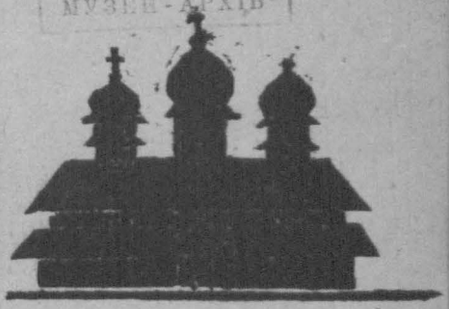

Ч. 2. Місячник Станиці Братства св. Рафаїла в Ляндсгуті

З листа Преосвященного Владики Еп. Кир Івана Бучка з Риму до української еміґрації Реґенсбурзької області.

Високоповажані Панове, дорогі в Христі Братя!

Дуже сердешно дякую Вам за Ваше миле й цінне письмо з дня 6. грудня м.р. яке враз з цінними залучниками переслав мені наш добрий о. Др. Петро Дячишин. Зокрема дякую Вам за ті Ваші сердешні привіти й побажання тай прошу приняти від мене з Новим Роком 1946 мої найкращі, хоч уже дуже спізнені, зато тим сердечніші побажання, щоби Милосерний Господь зволив благословити Вас усіх, а з Вами й цілий наш український нарід, зокрема наших бездольних збігців найбогатшими щедротами Свойого Пресвятого Серця, потіхою з неба й доброю надією на многі, многі й щасливі літа.

З великою увагою й правдивим зацікавленням прочитував я Ваші залучники тай подивляв у них ту велич українського духа що серед такого страшного лихоліття не то, що не заломлюється, але виявляє свої найшляхотніші змагання для оборони найкращих здобутків християнської культури й цивілізації.

Рад би я дуже бодай на хвильку знайтися між Вами, поговорити лицем у лице, потішити Вас Божим Словом і з близька благословити. Та, нажаль, воно тепер неможливе з багатьох зглядів. Часи лукаві. Тай не дуже булоби вказане, хочби й на короткий час опускати мій теперішний осідок тоді, коли саме з того місця можна найкраще чувати над усіма нашими справами, а при цьому так воно складається, як і завши було в нашій історії, що тільки від Святого Апостольського Престолу можемо сподіватися правдивого спочування в нашій недолі, а то й могутнього голосу в нашій обороні. Не вважаю за вказане тут описувати ті всі випадки, хочби тільки з останніх місяців, що в них вчасна інтервенція Святого Вітця відвернула загрозливу небезпеку від наших нещасних збігців в тому чи іншому таборі. Правда, в теперішних умовинах всесвітньої політики не можемо ми уповати на повний успіх інтервенцій Святого Вітця перед могутніми цього світу, які клонять голови перед авторитетом атомової бомби, але нерадо признають авторитет Христового Намісника. Та зате наша надія кріпиться довірям до могутньої інтервенції Святого Вітця перед Милосерним і Всемогучим Богом, бо маємо наявні докази й запевнювання зі сторони Святого Вітця про його особливе зацікавлення нашою долею, про його молитви за особисті тай про візвання цілого християнського світу до мо-

литов і покути за кращу долю українського народу. /підч. Ред./

Це для нас цінніша інтервенція, як ті всі голоси в нашій обороні зі сторони цеї, чи тої потуги, або навіть і всіх їх на купу, бо ці другі інтервенції чи протекції моглиби нас тільки в блуд впровадити, звертаючи нашу надію на людську поміч, а тимчасом у Святому Письмі сказано, що "Проклят чоловік, надіяйся на чоловіка." Історичні події останніх часів повинні вже раз навчити нас, які гіркі розчарування й прокляття несе за собою звязування своїх надій з тою чи іншою людською потугою. /підч. Ред/

Оттої доброї надії, спертої на довірю в батьківське Боже Привидіння, що чуває над нами з більшою любовю, як чуває над долею воробця на даху, надії спертої на довірю в Боже Милосердя, Справедливість і Всесилу з цілого серця бажаю Вам, мої дорогі в Христі Братя, щоби заєдно повторювали те, що колись сказав Праведний і Многострадальний Иов до Господа Бога: "Хоч і вбивби Ти мене, я не перестану на Тебе надіятися й уповати на Тебе". Саме таке непохитне упування Богу подобається і немов примушує Бога й Вітця нашого, щоби зглянувся на нашу недолю, бож Він, як каже Псальмопівець: "Щедр і милостив Господь довготерпелив і многомилостив не до конця прогнівається, ниже во вік враджуєть".

Щераз і щераз з цілого серця благословлю Вас, дорогі в Христі Братя, і з Вами разом благословлю й цілий наш любий і многострадальний український нарід

Відданий Вам у Христі Господу

брат і слуга

+ ІВАН

Епископ АВ.

П Р О М О Л И Т В У

Одного разу Ісус довго молився на самоті, а коли перестав, сказав до Нього один з Його учеників: "Господи, навчи нас молитися". /Лк. XI.1./

Одним з дуже могучих середників, що веде нас до звершеності є молитва. Є це піднесення духа до Бога або: є це розмова з Богом.

Від непамятних часів людство молиться. Поганин Плютарх стверджує: " Нема жадного народу, котрий не виконувавби обовязку молитви і не приносив жертви".

В християнстві молитва стоїть на передовому місці. Молитва це наслідок пізнання немочі людини і сили того, до кого молимося. В християнстві Той, до котрого молимося - Всемогучий! Проте й молитва християн важка у наслідках! до молитви спонукує нас наша неміч, тягарі нашого життя і приказ Христа. Скільки то терпіння, сумнівів, болів душі маємо ми на скитальщині! Щоденно, стрінувши наших знакомих, питаємося: "що нового?" - Тим питанням немов молимо їх, щоби сказали щось нам на потіху - та розчаровуємося, бо запитання відповідає нам тим самим питанням! Маємо гризоти загальні, гризоти особисті, а потіхи нізвідки! Чи направду нізвідки?! Чи нема нікого, щоби піддержав наші сили? Є! - А ним є Бог! До нього звертаємося в молитві за порадою, потіхою, піддержкою! Бідний цей чоловік, що не вміє чи не хоче молитися! Його життя - це безпросвітня темрява. Він як зблукана людина чекає на роздоріжжі, бо не має в кого порадитися, що йому робити, куди йти!

Людина без молитви - в додатку відірвана

від рідної землі - не може довго видержати; попаде в розпуку!... Чи туди дорога для членів Братства, для дітей Божих, для християн? Ні!! "Просіть, а дасться вам, шукайте а знайдете; стукайте а отвориться вам. Бо кождий, що просить, дістане; а хто шукає знайде, а тому, що стукав, отвориться. Бо хто з вас людей є /таким/ чоловіком, що коли його син попросивби в нього хліба, подав йому камінь; або коли попросивби риби, подав йому змію. Коли отже ви, лукаві, вмієте добро робити вашим дітям то оскільки більше Вам Отець Небесний дасть добро тим, що Його просять" /Мт.VII,7-11/. Ми про це знаємо, ми тим живемо тому й ми далекі від зневіри від розпуки!

Коли розходиться про наше добро, то цей, що сказав нам звертатися до Нього словами:

"Отче наш" - все нас вислухає! Погляньмо на його слова, і запишім їх у свойому серці і користаймо з них в житті.

"Кажу вам: про що небудь ви в молитві попросите, вірте, що одержите і буде вам /Мрк.XI.24/.

"Просіть а дістане щоби радість ваша була повна". /Ів.XVI.23/

"І чого попросите в мойому імені це зроблю" /Ів.Х18.18/

"Коли перебуватимете в мені, а мої слова перебуватимуть у вас, то чого схочете просіть, і станеться вам. /Ів.XV.7/

"Завсіди молиться". /І Сол.V 17/.

Чи не досить нам, куди маємо звертатися, на бурхливому і неповному морі нашого життя. Чи вже знатимемо, до кого звертатися за потіхою і порадою ? А чи дійсно сила молитви така велика? Історія нового світа потверджує це. Перепоховані Апостоли, після смерти Учителя не знають, що їм почати. Одно що знають, це:

"Всі вони перебували одноудушно на молитва і просьбах. /Дян 1.14/.

"А коли вони молилися, затрясся місце де вони були зібрані і наповнилися Всі Святим Духом" /Дян IV 31/. І вже знали що почати і вже мали відвагу.

А в сумніві, чи можна принимати поган до Христової Церкви, молиться св. Петро і час молитви дістав в казівку, що мав робити /Дян XI/. А коли св. Петра всадили в вязницю за проповідування Христа, ціла тодішна церква молиться за його звільнення і одержує що просить. Ангел чудесно звільняє св. Петра.

Хто дав силу мученикам 10-ти переслідувань римських, як не молитва? Хто довів стільки людей до авреолі святости як не молитва? Чому наш нарід говорить, що "молитва ломить залізо і з дна моря спасає".

Бо в молитві сила!

І дивно що Християни братчики, так мало моляться. Деякі так нерадо йдуть на найкращу молитву й жертву, Службу Божу! А св. Павло упоминав: "Упоминаю тебе перед всіми справами приносити просьби, молитви, взвання, подяки... щоби ми могли провадити спокійне життя" /Тимотей/. Однак молитва молитвою не рівняється. Деякі моляться але так, що це лиш робить враження молитви. Бо в нутрі вони розсіяні. До них говорить св. Кипріян "Як можеш вимагати щоб тебе вислухав Бог, коли ти себе сам не слухаєш". Знаємо з життя Іс.Хр. що прохання жінки Хананейки, сліпороджених, прокажених, біснуватих, Марії і Марти та других десятків і соток увінчалися успіхом. Чи ми гірші від тамтих? Ні! Всі ми діти одного і того самого Бога. Просім, молімся [illegible] з вірою в імя Ісуса а сповниться то, що сказав пророк Давид: "Як я взвав Господа, він мене вислухав. В терпіннях зложив мені дорогу і в котрім будь дні я взву тебе, Ти мене вислухаєш Боже і зобогатиш мою душу кріпостю і силою" яких нам так дуже тепер потрібно.

О. -ьо

СВ. ІЛЛЯ - ПРОТИ ВААЛА.

2.8. обходить наша церква памятку великого старозавітного пророка Іллі. Наш нарід любить того Святого. Перша церква в Києві була під покровом св.Іллі. Пригадаймо собі дещо з його життя. Жив він в часах великого занепаду віри в жидівському народі за панування безбожної Ізабелі. Ним опікувався Господь Бог в окремий спосіб. То круки приносили йому хліб а воду пив з потока Харад,то піклувалася ним вдова зі Сарепти,то ангел приносив йому поживу в пустиню перед його далекою дорогою до гори Хорив. Великі були діла св. Іллі. Та чи не найбільшим його ділом було привернення ізраїлитян віри правдивого Бога. Нам придалася нині відважний голос св. Іллі. Не скажемо, що ми стратили віру а кланяємось мамоні Ваалові, але мусимо ствердити з поведення многих наших скитайців,що віра у них дуже млява,в практиці її не видко /хиба в тому що покликуємося що не вертаємося "на родіну" бо там є переслідування релігії/. Чи життя многих наших скитальців оправдує їх твердження,що вони хочуть жити по вірі і з віри?

Стверджує нині цілий світ,що після війни виклярується два ідеольогічно протилежні собі табори,між якими мусить прийти і прийде до зудару а се: Христова Церква і воюючий комунізм. В якийсь час і треба буде станутивкотромусь з тих таборів. Не буде нейтральних. Всі мусітимуть себе кудись поставити. І тут приходять нам на думку слова Спасителя: "Не можете служити двом панам Богові і мамоні"і немовби далекий старозавітний відгомін слів Христа в заклику св. Іллі: "Як довго будете храмати на обі сторони? Якщо Господь є Богом то йдіть за ним а коли Ваал ідіть за ним!"/III Король XVIII,21/.

Ві жиди йдучи за приміром Ахава й Ізабелі почали покланятися божкові - Ваалові. Однак ще хиталися,чи добре вони роблять,хоч в практиці вже перейшли на поганство. Тоді виступає св.Ілля. "Я лиш сам остав з Божих пророків; а Ваалових пророків є чотириста пятьдесять. Нехай дадуть нам двоє телят. Вони /Ваалові пророки/ хай порубають теля і положать на жертівник,але огня хай не підкладають,і я це саме зроблю. Після того хай кличуть своїх богів і я покличу свого. Чий Бог зішле вогонь і спалить жертви - цей правдивий Бог. І згодилися люде... І вибрали ваалові жерці теля і приготовили,по умові і кликали від ранку аж до полудня: Ваале, вислухай нас! Але наслідку не було. Коло полудня насміхався Ілля: Кличте голоснішеж Ваал ваш бог,тільки може задумався,або забавляється,або є в дорозі або спить; кличте і збудіть його. І кликали і кричали і ножами різали себе,щоби крик був сильніший. А коли минуло й полудне а Ваал не відзивався сказав св. Ілля до народу: Приступіть до мене. І приступили. Тоді поправив св.Ілля жертівник,викопав довкола нього широкий рів,казав на порубане теля і на жертівник вилити 3 рази по чотири ведра води так що все було мокре і рів,що був навколо,наповнився водою. Вкінці звернувся св. Пророк до Бога: Господи,Боже Авраама,Ісаака і Якова. Хай пізнають нині люди,що ти є Богом,а я Твоїм слугою,що все це я зробив задля Тебе. Вислухай мене,Господи,вислухай,щоби пізнали люди,що Ти є Богом,і щоби навернули свої серця до Тебе. Тоді впав огонь з неба і спалив жертву і дрова і камінь і порох; а воду,що була в рові висушив.

Коли це побачив нарід упав на свої обличчя і закликав:Господь - Пан,є Богом" /III Кр.XVIII,21-39/.

Різними дорогами провадив і провадить нас Господь Бог. Майже кождий і кожда з нас вмівби оповісти зі свойого життя,як то чудесно укладав Бог його дороги. Скільки то було безвихідних ситуацій,а Бог всетаки врятував. Скільки то ми обіцяли: хоч маленьку

вістечку про дорогу до себе а моя вдячність для Тебе, Боже, буде аж до смерти! Так що з того. Добро з'будається! Ми нераз бачили чуда, а й тепер бачимо собі - власними очима і чомусь так тяжко нам, поза першим окликом, визнати: Господь є нашим Богом!

Чудо, що його зробив Бог за молитвами св. Іллі, подіяло на ізраїльський нарід.

Він знищив фальшивих пророків і перестав кланятися бездушним божкам. А ми, що бачили може й більші чуда, храмаємо і не знаємо на котру стати і Богові свічка і мам ні огарок; і формалістична молитва і таке саме відвідування Церкви і таке саме християнське життя, про людське око - і поклін мамоні: лінивству, паскрестю, обманам, клеветам, розпусті, гнівові, незахоплюванні заповідей, сухість в принятті св. Тайн і т.д.

Братчику, Сестричко, Християнине!

Доки будеш "храмати"? Коли нарешті випростуєш свою життєву дорогу? Коли перестанеш бути фарисеєм у відношенні до себе самого?- Ти тепер викинений з рідної землі, знайшовся на пустині і то чужій. Маєш час застановитися і рішитися. Що робиш в тому напрямі? Не маєш часу?- Сам червонієш на таке питання! А може "ще маєш час"? Послухай:

Одного разу зібрав сатана своїх слуг на нараду: "як будете ловити дітей до мого царства?" - питає сатана. Один зі злих духів відповів: я скажу їм: "Грішіть, бо Бога нема" -

"Це добра це спокуса, вони не повірять, бо їх розум скаже їм: Бог є!" Другий злий дух сказав: Я буду говорити: "Грішіть, бо зі смертю все скінчиться".- "І ця спокуса не добра, бо вони боятьcя смерти"- відповів сатана.

Третий злий дух сказав: Я буду їм говорити: "Грішіть, а на покаяну маєте час.

"Оце добра спокуса" - вдоволено сказав сатана.

Ось такій спокусі довірив багато людей. "Ще маю час на покаяну ще не вмираю" - так говорять чи думають люди, хоч не знають скільки ще мають того часу! Будьмо рішучі в такій важній справі! - або "Господь є нашим Богом, тоді ідім за ним; або - на власну відвічальність - рішилися, що Ваал - Мамона є нашим Богом, і йдім за ним: Будьмо лицарські зі собою і своїм окруженням! Здекларуймо себе або як слуги і воїни антихриста або як слуги і воїни Христа.

"Не можете служити двом панам".

О. -ВО

Св. Борис та Глеб.

Св. Володимир Великий помираючи 1015 р. оставив 6 дорослих синів. Київським князем став найстарший з них Святополк. Був він недоброю людиною, честилюбний та жадний влади. Оженений з польською князівною ще до смерти батька хотів з ним воювати при помочі польського князя. Боявся що Володимир не його а Бориса зробив своїм наслідником в Києві. Між діть-

ми Володимира В. не було великої любови - це були діти не одної матері - а Володимир найбільше любив двох наймолодших Бориса і Гліба, синів візантійської царівни.

Вони одержали дуже старанне виховання в християнському дусі - і з малку були дуже побожні. Кияни любили Бориса, та дуже бажали його бачити на великокняжому престолі. Навіть по смерти Володимира, коли Святополк став київським князем просили вони Бориса, щоб ішов до них княжити. Але Борис без вагання відкинув цю пропозицію, мовляв він не підне́се руки на старшого брата. Інакші погляди мав Святополк. Він бачив що його не люблено, боявся за свій престол - а що виконаний був зразу в поганстві - не мав ніяких сентиментів - рішив позбутися раз на все невигідних ривалів - а саме убити їх. Прецінь його тесть король польський Болеслав так само поступив зі своїми природніми братами. Першою жертвою був Борис - його ж кликали кияни на київський престол. Святополк закликав своїх довірених та дав їм страшний наказ: "Ідіть, убийте мого брата Бориса".

Вояки пішли до табору, бо Борис був тоді при війську, ввійшли до княжого шатра, та застали його при молитві. Вони кинулися на нього зі списами та його убили.

Така сама доля стрінула другого сина византійської царівни - Гліба - його напали Святополкові посіпаки в човні, яким він їхав зі Смоленська до Києва та мечами забили його. Опісля убив брат - Каїн ще і третього брата Святослава в долині Опору в Галичині.

Але не довго тішився братовбивець київським престолом. Обурені кияни радо приняли Ярослава на київський престол а Святополк, помимо польської помочі мусів з Києва утікати.

Тяжко відпокутував він за свої злочини за вбивство братів та за те що чужих привів проти рідного краю. Господь Бог помішав йому розум. Не мав спокою, сумління гризло нещасного, не міг собі ніде знайти місця - блукав по Польщі та Чехії і десь там на чужині марно загинув.

За мученицьку смерть церква признала князів Бориса та Гліба святими. Небавом гроби святих мучеників прославились численними чудами. Зразу мощі їх складені були в деревяній церкві в Вишгороді - але пізніше князь Володимир Мономах поставив в Вишгороді камяну церкву і у травні 1115 р. відбулося святочне перенесення мощей до нової церкви. На святі був митрополит, кілька епископів, світське і чарне духовенство та так багато народу, "що покрили город і заборола, аж страшно було глядіти".

Домовини святих поклали старим україн. звичаєм на сани, а князі і духовенство перетягли їх з святочною процесією до нової церкви. Народ напер на похід такою юрбою, що поломив по дорозі огорожі. Але князь Мономах дав добру раду. Велів кидати в юрбу срібні гроші і кусні дорогих матерій, хотячи звернути увагу в іншу сторону.

Думки князів не були однозгідні - що до того, як пошанувати святих. Володимир Мономах радив поставити домовини серед церкви й над ними побудувати срібний терем, інші князі хотіли похоронити мощі в окремій коморі збоку церкви. Коли князі не могли погодитися, духовні порадили кинути жереб, говорячи: "Де схочуть мученика, там їх поставимо".

Жереб рішив проти думки Мономаха. Тоді зложили мощі обох мучеників в окремій коморі.

Мощі обох мучеників були у нас найбільше почитані. Пізніше мощі св. Гліба перенесено з Вишгороду та похоронено в Смядині під Смоленском.

Наша церква обходить память святих мучеників дня 6 серпня а по старому стилі 24 липня.

" ГОСПОДИ ДОБРО ЄСТЬ НАМ ЗДІ БИТИ!"

Щоби скріпити віру апостолів у своє післанництво і Божество, Ісус Христос взяв зі собою Петра, Якова і Йоана на гору Тавор і тут почав молитися. В часі молитви змінилося його обличчя і засяло як сонце, а одежа стала біла як сніг. І тоді зявилися біля нього два старозавітні пророки, Мойсей і Ілля і розмовляли з ним про його смерть, яку мав понести в Єрусалимі. А ця велич Преображення Господнього так подіяла на апостолів, що один з них св. Петро сказав: "Господи, доре нам тут бути! Якщо хочеш поставимо тут три шатра, одно для Тебе, одно для Мойсея, одно для Іллі" І коли він се говорив, окружив світлий облак Ісуса і пророків. Апостоли злякалися, впали до землі і почули голос, що говорив: "Це є мій Син улюблений, котрого я собі сподобав, того слухайте".

І на цьому закінчилося се дивне і чудесне явище. Схильованих апостолів Ісус Христос успокоїв і опісля всі вони разом сходили мовчки з гори. Можливо що апостоли щойно тепер вперше збагнули і зрозуміли в чому лежить те добро, якого вони так прагнули в серці своїм і шукали. Людське життя надто загадочне, надто повне різних нерозвязаних проблем. У всім своїм змісті життя се ланцюх змагань-боротьби, успіхів і невдач, праці, терпінь, журби. А все разом змішається добре зі злим, приємне з болючим, радісне зі сумним, солодке з гірким. А у тім всім, людина всежтаки шукає того вимріяного добра, шукає його всюди у всіх своїх обставинах від ранньої молодости до пізньої старости. Проте добро, річ взглядна. Добро в поняттю заспокоєння наших змислів річ не особлива і нічо дивного, коли людина пробує вихопитися з цього хворобливого стану Вона шукає добра постійного, трівкого добра, яке вповні її задоволилоб, радувало і ніколи не буденіло. Такого добра шукає кожний з нас, свідомо чи несвідомо і на щастя шлях-дорогу до цього добра відкрив нам Ісус Христос на горі Тавор.

"Господи добре є нам тут бути"- каже св. Петро. Перенятий одушевленням і радостю до Господа заявляє: Якщо хочеш, поставимо тут три шатра одно для тебе, одно для Мойсея, одно для Іллі. За себе і за своїх товаришів він в цім незвичайнім унесенні духа, забув. Та се зовсім правильне. Хто з Богом єднається, хто в Бозі знайшов своє найвище добро, цей перестає жити для себе, а живе для Бога і ближніх. А те добро, яке людина знаходить в Бозі і те добро яке вона творить для близніх, переливається в серце, ясним небесним промінням радости, блаженства і щастя. Так чого більше треба людині на шляху її життя? Загадка, яку відкрив нам Ісус Христос на горі Тавор, скріплює нашу віру, щоб і ми шукали того добра тільки в Бозі, як знайшли св. апостоли, коли пізнали його славу і Божество.

О.М.У.

ВІЛЛЬЯМ САРОЯН.

ЗОЛОТИЙ ҐРУНТ.

Моя бабуся, хай з Богом спочиває, була того погляду, що всі люди мусять працювати і тому часто при столі зверталася до мене зі словами: Ти мусиш вчитися, вміти робити щось таке, що для людей булоб пожиточне; з глини, з дерева, з металю, або з якогонебудь іншого матеріялу. Се не лицює молодій людині не знати жадного ремесла. Завжди старайся дати зі себе стільки, скільки можеш. Тому застановися, чи вмієш зробити хочби звичайний простий стіл, стілець, миску, килим, глечик до кави, або взагалі щонебудь такого. І тоді бабуся міряла мене своїм глибоким допитливим поглядом і казала: Я знаю, що ти уважаєш себе писменником, але що з того? Кожного разу викурюєш при своїй писанині багацько папіросів і вже закоптив мені димом цілу хату. А тимчасом, краще воно булоб навчитися чогось реального, що можна бачити своїми очима, взяти в руку, користуватися ним і уживати з пожитком. Ось скажу тобі для прикладу одну гарну казочку:

Жив собі колись в Персії король, що мав одного сина, який влюбився в дочку чабана. І одного разу цей син прийшов перед батька і каже. Пане мій і Володарю! Я люблю дочку чабана і хотівби в-зяти її за жінку.

А король почувши це, каже йому: Я є королем, а ти є моїм сином і коли я вмру, тоді ти зістанеш королем. Отже розважай, як це може бути, щоб ти брав собі за жінку дочку чабана.

На це відповів йому син: Так, - я це знаю, мій дорогий батьку, але я знаю і це, що люблю цю дівчину і хочу зробити її королевою.

Колиж побачив король, що любов сина до бідної дівчини не сталася без Божої волі, сказав: добре, я пішлю до неї своїх послів і нехай буде так, як собі бажаєш!

І король зараз покликав до себе одного слугу і сказав йому: Іди до дочки чабана і скажи, що мій син її любить і хоче взяти за свою жену.

Королівський слуга зараз пішов до дочки чабана і переказав її слова короля.

Однак дівчина не скоро дала свою згоду. Вона чогось застановилася, задумалась, а врешті питає: А яку роботу вміє королевич робити?

На це відповів королівський слуга, що її жених є сином короля, отже не має потреби щонебудь робити, чи працювати.

Але ці слова не задоволили дівчину. Вона хитнула невдоволено головою і каже: Скажи свому королевичеві, що я доти не вийду за нього заміж, доки він не навчиться якоїнебудь роботи.

На цьому їхня розмова закінчилися. Слуга повернувся до короля і повторив йому відповідь дочки чабана. Тоді король покликав до себе сина і сказав йому: Дочка чабана, бажає, щоби ти навчився якогонебудь ремесла, інакше не піде за тебе. Отже чи і тепер хочеш її взяти за свою жену?

Так - відповів рішучо королевич. Я буду вчитися плести зі соломи мати і таки з нею оженюся.

І додержав свого слова королевич. Він взявся плести мати за різними взорами, прикрашував різними фарбами і взорами і в протязі трьох днів, виплів одну прегарну мату. І тоді королівський слуга взяв її і приніс дочці чабана і сказав: Ось ця мата, це робота королевича.

А дівчина, коли побачила цю мату зраділа і тепер вже не було перешкоди їм побратися. Вона зараз пішла в королівський двір, тут зробили їм величаве весілля і таким способом дочка чабана стала жінкою королівського сина.

Однак одного дня, каже мені бабуся, цей королевич пішов на прохід дорогою на Багдад і вступив до придорізної гостинниці.

В гостинниці було чисто, приютно і холодно, так він сів біля стола і відпочивав. Не знав королевич, що ця гостинниця була пристановищем

розбійників і злодіїв, які зараз напали на нього, обезвладнили і вкинули до темного підвалу, де було вже багацько самих визначніших мужів міста. Тут ці розбійники товстіщих вибирали і вбивали з їхнього мяса варили страву і нею годували худших і в цьому почували свою найбільшу приємність. На щастя королевич був з них всіх найхудший, тому покищо його життя не було загрожене. Рівнож розбійники не знали, що він є сином перського короля.

Однак королевич всетаки пробував ратуватися, бо життя кожному дороге і він сказав до розбійників: Я є мистцем від плетення мат і мої соломяні мати мають велику вартість. За них можете одержати гарні гроші.

Розбійники, дізнавшись про це, зараз принесли йому солому і приказали плести мати. Таким чином королевич взявся до роботи і в трьох днях виплів три прегарні мати і порадив їм, щоби зараз віднесли їх до перського короля, який за кожну мату заплатить їм найменше сотню золотників.

Розбійники послухали і віднесли мати до королівської палати. А король, коли їх побачив, пізнав, що вони є роботи королевича. Тому зараз приніс ці мати до дочки чабана і сказав: ці мати принесені до моєї палати; і їх зробив мій син що недавно пропав.

Тоді дочка чабана, взяла кожну мату до рук, довго приглядалася і побачила в орнаменті мати, кілька знаків в перській мові, написаних її мужом. Тими знаками, королевич повідомляв про місце свого перебування і просив про рятунок. І це вона зараз переказала королеви.

І король, каже бабуся, вже не зволікав, а зараз вислав туди багато вояків і вони окружили гостинницю, всіх розбійників виловили, а королевича освободили.

А королевич, коли повернувся до батьківської палати, впав до стіп своєї дружині, поцілував її в ногу і сказав: моя люба подруго, тоді єдиній завдячую, що я остався ще при житті. А король, коли це почув був дуже радий з мудрої подруги свого сина.

Так отже бачиш, добавила моя бабуся, чому кожний чоловік без винятку повинен вчитися якогонебудь ремесла.

Та про це, я вже також не сумнівався і тому сказав до своєї бабусі: Так це правда. Безуслівно кожда людина повинна вчитися якогонебудь ремесла. На щастя, я вже заробив стільки грошей, що куплю собі пилку, молот і кілька дощок і буду пробувати зробити собі сам, стілець або шафу на книжки.

Переклав У.П.

М и в ц е р к в і .

Маємо в Ляндсгуті, призначену виключно для нас - українців, каплицю. Це не те, що наша рідна Церква. Однак ми ті самі. Внесім до неї свій дух. Передовсім держімся припису нашого обряду, що не знав сидження в лавці в часі Богослуження, хиба для немічних і старших. Залишім для них лавки а молодші і сильні стіймо!

Не товпімся при дверях церкви! Це наша звичка з дому бути "запорогцем" /за порогом в церкві!/ або у входових дверях! Де причина - всі знаємо! Нераз під хорами богато вільного місця а у входових дверях неможливо пройти.

Будьмо точні - беріім приклад від німців! Памятаймо, що до нашої церкви приходять чужинці і "якими нас бачуть, так про нас думають і пишуть" - Проте наше поведення, наша молитва, наш всенародній спів повинен бути без закиду. Темперуймо свій голос і зливаймо його в цілість - не співаймо "сольо"! Не критикуймо того, що нам не подобається, в церкві - а поза нею!

Придбаймо всі молитвенники і приходім з ними без стиду, до церкви. Кожде Богослуження жертвуймо в якомусь намірені - /робім це на початку Богослуження!/

Приступаймо часто до св. Причастя /порівнайте нас з німцями!/

Оживім нашу церковцю українським духом - а хоч на хвилинку забудемо, що ми на пустині скитальщини.

З ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ.

СТАНИЦЯ САНІТАРНО-ХАРИТАТИВНОЇ СЛУЖБИ при греко-кат. Апост. Адміністратурі відкрила свою канцелярію в Ляндсгуті від 9 червня на Вагнерстр. 9. Тут приймається сторони кожної днини від 9 рано до 1 год. полудня. Діяльність станиці поширена на Ляндсгут і цілу його округу.

Завданням Станиці є: опіка над хворими, полоненими, воєнними інвалідами і сиротами, організування мед-саніт. курсів, амбуляторій, опіка над дітьми і уділюдання всяких допомог потребуючим. Кромі цього Станиця відкрила бюро листування і розшуків рідні за кордоном, особливо в Америці і Канаді.

З дотеперішньої діяльности, Станиця уділила харчевих допомог 100 особам, розділила 1000 папіросів і дала допомогу в грошах біля 2000 Рм.

Тому й обо язком кожного парохіянина підтримати цю Станицю, щоб вона могла дальше продовжувати свою діяльність. Так вступаймо всі в члени С.Х.С. і спомагаймо її добро ільними датками. Членська вкладка виносить місячно 2 Рм. і одноразове вписове 5 Рм.

ДНЯ 19 СЕРПНЯ В ДЕНЬ ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЬОГО відбудеться в Ляндсгуті Канон. Візитації. Цьої днини відвідає нашу парохію і наші Табори, Ексцеленция о. Миколай Вояковский Апост. Адміністратор і Візитатор для греко-кат. церкви в Німеччині.

ПЕРЕДШЛЮБНІ ІСПИТИ! після приписів церкви молоді женихи мусять зложити перед шлюбом іспит зі знання релігії у свого пароха. Без цього іспиту не зможуть одержати церковного шлюбу.

В КАНЦЕЛЯРІЇ ПАРОХ. УРЯДУ можна набути: памяткові картки наших увязнених Епископів ціна 2 Рм. Енциклику в справі переслідування нашої Церкви 2 Рм. прим. і молитвенники по 8 Рм. штука.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ В ПАРОХ. ЦЕРКВ.

В неділі і Свята рано чит. Служба о 8-ій і 9-тій год.
співана Служ. Божа о 10-тій год.
Вечірня о 5-тій год. попол.
В будні дні: год. 7, 7-30 і 8.

Оголошення

На будову памятника на могилі бл. п. Петра Вересюка зложили досі добровільні датки: Станиця Братства св. Рафаїла в Ляндсгуті 100 РМ, о. дядьо Микола 20 РМ, сот. Жигмонт Олексин 50 РМ, Осадчук Михайло 20 РМ, Мигаль Григорій 50 РМ, Деркач Іван і Наталка 20 РМ, Кушнірчук Атаназій 20 РМ, Гунчак Григорій 20 РМ, Чорній Осип 50 РМ. Хто черговий ?

Виділ Братства св. Рафаїла

Видає : Станиця Братства св. Рафаїла в Ляндсгуті
Редагує : Колегія
Ціна : 1 РМ

БРАТЧИК

З МИНЕЇ ЗА ВЕРЕСЕНЬ

Ч.9 ВЕРЕСЕНЬ РІК 4

1013 МУЗЕЙ-АРХІВ

НА ЩО НЕ ЗВЕРТАЄМО УВАГИ

"А коли постите, не будьте сумні, як облудники..." Лип. VI, 16

Дуже могучим середником до совершенства є піст. Вправді та чеснота, що її в катихизмі на імя - повздержність, нині не в моді. Тому саме хочемо на неї звернути увагу. Воєнні і після воєнні життєві умовини вичеркнули зі свойого слівника поняття посту. Нині, на жаль, мало християн може дати докладне пояснення посту. Знаємо з практики, що нинішні християне ставляться до посту, як до "неповажної річи", а запитані, радше для того, що питає, як для себе, шукають викруту - звільняючих причин. В чому річ?- В нерозумінні причин заповіді посту та в нерозумінні поняття християнського посту. Де причина установлення посту? Чи в шиканування християн, чи в зависті Церкви, що її діти мають смачну м'ясну страву?! Ні, і ще раз ні! Наука Христової віри виясняє нам, що наше тіло, затроєне дакімством, веде боротьбу з духом, що стремить до своєї цілі - до Бога. Почавши від того нещасливого зломання посту Адама і Еви в раю, до нині і як довго житимуть люде на землі - була, є і буде боротьба між тілом і душею; одне і друге бореться за щастя і вдоволення в свойому, кожде, розумінні. І ось св. Церква, шукаючи зброї проти тіла, після довшого досвіду, знайшла її саме в пості. Тіло, що заховує піст, не є таке буйне і норовисте, проте лекше душі з ним вести боротьбу. А ту боротьбу мусить людина вести у власному інтересі і - до речі, - навіть для добра тогож нерозумного тіла. Маючи проте таку добру зброю св. Церква поручає її своїм дітям - християнинам.

В чому суть посту? Чи лише в повздержності в певні дні від певних страв? Так - але не виключно! Такий піст - це спрощення, все таки улекшення справи поступу до зверошеності. Навіть такий піст дає людині, що його заховує, деяку полекшу в боротьбі з тілом. Це однак не повне поняття посту. Піст - це повздержність від деяких страв а рівночасно має це бути повздержність від гріха, злих привичок, нагод до гріха, злих товариств - а позитивно має це бути защіплення і практикування християнських чеснот. Св. Єронім: "що поможе сушити тіло постом, коли душа насичується гордістю? Яку заслугу має блідість лиця з посту, коли ти є синій зі заздрості?" Так понятий піст стає сильною зброєю душі в боротьбі з тілом. Піст жадає від тіла деякого зречення від задоволення звіринної частини чоловіка, а цього саме потребує душа в боротьбі, не зі самим тілом, а з тим, що в ті-

лі недоброго міститься: Історія посту і наслідки його захования - вказують на велику силу посту.

Боже Обявлення як Старого, так і Нового Завіта непомильно висказується з похвалою про захования посту і з доганою на його ломання. Перші сторінки св. Письма згадують про зломання посту нашими прародичами. Наслідок: Все те, що людство переживало, переживає і переживатиме. Інакша булаби ціла історія культури людства, якщо не булоби того першого зломання посту. Не заказаний овоч нас затроїв, а зломання чесноти повздержности.

До переведення великих діл вимагає Боже Обявлення як приготування посту: Мойсей, заки приняв заповіді на горі Синай /не лише для жидів але для цілого людства!/ постив 40 днів і ночей; пророк Ілія постить заки виступить до боротьби з Ваалом і його дітьми; жидів Бог тяжко карає в пустині за "бажання мяса" - мають його у виді куропатв, але гинуть від нього; піст рятує Ніневію від знищення; піст відбирає силу огневі, коли до печі кидають Ананію, Азарію і Мисаїла, що не зломили посту; піст замикає пащі львам і вони, хоч голодні, не дотикаються св. Даниїла; піст додає нечуваної сили 7 - братам Маккавеям, що гинуть разом з матірю в надії небесної нагороди; піст прогонить діявола - як показує історія перебування Ісуса Христа 40 днів і ночей на пустині; піст окрашує небо сотками і тисячами пустинників, монахів, монахиць і світських християн: Ось сила посту!!

Ледви чи є між святими хоч один, що в спеціяльний спосіб не заховувавби посту!

Дивно проте, що нині піст для нас вже "постарівся"! Старе відкидаємо, як пережиток незгідний з духом часу, а нових середників не шукаємо! Кличе до нас св. Василій Вел. "шануй сивий волос посту; не є він ніякою видумкою, але як дорогоцінний скарб дістався нам по предках" -

Дивна рівнож психіка нинішної людини: Якщо піст - що його називають дієта - припише лікар - людина для здоровля тіла його заховує строго, колиж таку дієту - піст для вічного добра душі і тіла записує Бог, то тоді...- ну те, що є!! А ми в житті не нетуємо душі! Принайменше не чути нігде і ніколи твердження: я не маю душі! - яка проте конклюзія?- Неприємна для нас!!

А може наше еміграцтське життя звільняє нас від посту? Так, св. Церква дає улекшення, однак лише що до страв а не що до суттєвих річей!! Де причина, що здорово думаючі бють на тривогу, бо "між нами діється зле"? - У лінивстві і в браку повздержности!!

Ми нині не голодні але памятаймо, що незахования посту, може нас Бог тяжко покарати якраз голодом. Тому заховуймо піст з наміром, щоби Бог хоронив нас "от глада" ціле наше життя.-

О. ьо.

Н А Ш А П О Т І Х А - М А Р І Я.

"странних утішаніє"
/з Параклиса/

Особливше почитання має український нарід до Божої Матері - Пречистої Діви Марії. Усі празники в її Честь, це для українців дійсно торжественні дні. Починаючи Різдвом Марії, що припадає в місяці вересні, через цілий церковний рік, віддає наш нарід поклін своїй Цариці, бо її походження і життя дуже близьке долі українського Народу.

Походить Марія з роду славного, побожного і вченого царя Давида. Не земське багацтво а шляхотність і лицарськість душі остали їй як царський спадок. Її родичі св. Иоаким і Анна живуть бідно але гідно. Їх побожне і спокійне життя не дає мешканцям Назарету причини говорити що небудь про тих тихих, святих людей. Одне дивує мешкан-

ців Назарету: чому Бог не благословить тих святих людей діточками І їм самим це завдає болю і прикрості. Вони моляться, щоби Бог зняв з них "поношеніє" - наругу. І Бог вислухує їх. Дає їм дівчинку, - дитя, якого не було і не буде більше на світі. Радість святих Родичів не має границь; дякують Милосердному Богові і обіцюють жертвувати Її Богові на службу...

І нашому народові остали з його славного, як казав Митрополит Іларіон, походження не матеріяльні цінності а якраз ця шляхетність і лицарськість духа, як також велика працьовитість.

І саме та близкість історії життя Марії і історії українського народу підказала нам зблизитися душею саме до Неї - Марії, вибрати саме Її за Царицю України. А Вона - наша Небесна Ненька - немов чекала на це. І коли князь Ярослав Мудрий "предал люди своя і град святий всеславний, скорій на помощ християнам, святій Богородиці" в р. 1037. - Вона приняла елекцію на царицю України і премногими способами виказала, що сповняє свій Уряд на повне наше вдоволення земне і вічне. -

Починаючи таки з перших літ прийняття християнства по нинішний день і як довго, думаємо, житиме на земській кулі український нарід - ведуться, скажім образово, змагання: З однієї сторони Україна в різний спосіб спішить віддати честь Марії, з другої сторони Марія - Цариця Неба і України старається [illegible] злекшити долю цілого свойого народу як також кождої одиниці, що до неї звертається з проханням. Згадаймо, для ілюстрації вище сказаного, хоч дещо з цих духових "змагань": Десятинна церква в Києві з напрестольною іконою Успення Божої Матері, церква в Тмуторокані, що її збудував князь Мстислав з вдячності за побіду над касогським князем Редедею, церква в честь Благовіщення Пр. Д. Марії, збудована князем Ярославом Мудрим на Золотих Воротах. Церква в честь Пр. Д. Марії у Володимирі Волинськім, збудована тимже князем, де спочили вічним сном Ярополк і Олег. Князь Ярослав Осмомисл будує церкву в честь Пр. Д. Марії в Крилосі коло Галича. Король Данило будує церкву в честь Пр.Д. Марії в Холмі. Славу української архітектури розносить по цілому світі одна з найстарших церков Львова - церква Успення Божої Матері. А з манастирів: Печерська Лавра - під покровом Успення М.Б., Єлецький манастир, збудований 1060 р. Князем Святославом Ярославичем, в якому була чудотворна ікона Б. Матері. З XI ст. знаємо з Києва ще один манастир під покровом М. Божої а саме на Клові. -

Також великим доказом особливого почитання Пр.Д.М. в Україні є письменницькі твори, що в них прославлювано опіку Пречистої над нашим народом. Починаючи від "Патерика", в якому описано численні чуда Пр.Д.М. та апокрифа "Хожденіє Богрррдиці по мукам", почерез безчисленні проповіді, вірші, поеми, драми та інші твори, на Акафістах, колядах і щедрівках кінчаючи всюди в них пробивається гаряча любов українського народу до Пр.Д.М., та глибока віра в Її небесне заступництво. /Хр.н.с.ч.2 за V.1946/

І Пречиста Діва не остала обоятною до таких сердечних чувств своїх дітей. - синів України. Вона засіяла нашу Землю осередками своїх ласк і потіхи, місцями зі своїми чудотворними іконами. Перед ними до нинішнього дня молиться наш Нарід і як колись знаходив, так і нині знаходить потіху і скріплення сил переносити лихоліття і не датися зчести з лиця землі.

Згадаймо деякі місця з чудотворними іконами, а згадавши перенесімся думкою до знаної нам і просім, щоби дозволила вернутися на вільну рідну Землю і перед тією ж Іконою зложити Їй щиру подяку.

В серці України Києві були чудотворні ікони Пресвятої Богородиці у церкві Десятинній, в Печерській Лаврі; Мінська Чудотворна ікона, Нерукотворена ікона Пр. Д. М. т.зв. печерська, чудотворна ікона в церкві св. Софії в Києві т.зв. "Нерушима стіна", Ігорова ікона з XII ст., в Чернигові т.зв. Єлецька чудотворна ікона, в Любечі на

Чернігівщина ікона з XI ст. Ікона М.Б. т.зв. "Побідна" з VIII ст. вона до нині знаходиться в костелі св. Домініканів у Львові. Т.зв. "Ченстоховська ікона" - це наша українська. Її забрав з Белза 1382 р. Володислав Опольський і завіз до Ченстохови. Про чудотворну Ікону, т.зв. "Пирогощу" згадує "Слово о полку Ігоревім" з р. 1187.

А з часів XV-XVIII ст. знаємо такі чудотворні ікони Божої Матери: Іржавецька /Т.Шевченко!/, доманицького мужеського манастиря, ікона з Каплунівки, бахчисарайська або Марію пільська, почаївська /записано 539 чудес/. Зарваницька, теребовельська /що є в храмі св. Юрія у Львові/ тернопільська, гошівська, страдецька, самбірська, Унівська а на Закарпатті: славна на всю Европу чудотворна ікона Пр. Д.М. з села Марія Повч, перенесена до катедри св. Стефана у Відні, в Берегові, в Хусті і др.-

Не має мабуть між нами людини, що не клячалаби ще в житті перед Чудотворною Іконою Божої Матері. Бо чи був смуток чи радість наш нарід ніс свою душу до Марії і у її стіп складав все свою долю. Пригадаймо собі ті відпустові місця, ті обложені сповідальниці, ті ряди схилених голов до св. Причастя, ті труди получені з прощами а зрозуміємо як сильно повязана ціла наша історія і наше життя з нашою Царицею - Марією.

І хоч ми нині на чужині, Вона про нас не забуває. Як рідна мати, що остала на Україні, якщо живе, не забуває нас в своїх молитвах так і Вона - Марія, що певно живе, не забуває нас скитальців.

Тож з Різдвом Марії відновім в собі ті гарні звички зі всім звертатися до Марії а Вона вислухає нас і заведе до "тихої пристані" Вільної Рідної України.

"МИ ЖЕ ПРОПОВІДУЄМ ХРИСТА РАСПЯТА".

Підчас французької революції напала одного разу товпа людей на церкву і почала її грабити і безчестити. Опісля кількох смільчаків, приклали до стіни церкви драбину і пробували дістатися на вежу, щоб скинути хреста. На це надійшов священник і, коли побачив що діється, сказав до них спокійним голосом: Пощо спинатися вам так високо і рискувати життям? Ходіть за мною і я покажу вам більше хрестів, які можете ломати без страху за своє життя.

Товпа послухала і филею пішла за ним, щоб врешті задоволити свої злочинні інстинкти. Однак цей похід на зневагу св. знамені хреста, скінчився зовсім не так, як цього вони собі бажали. Священник запровадив їх на кладовище, що було недалеко церкви, показав рукою на цілий ліс цминтарних хрестів і сказав: Ось вам хрести можете собі їх нищити до вподоби. Тут безпечніш, чим спинатися на церковну вежу.

І справді тут було зовсім безпечно, лише [illegible] товпа чогось збенетежилась. Її стало ніяково на вид хрестів, під якими лежали їхні батьки і діди. І не знайшлася ніодна святотатська рука, яка поважилася б збезчестити це святе місце. Серед урочистої мовчанки, всі вони повільно розійшлися і на кладовищі залишився тільки сам священник.

Маєстат хресного знамені, а ще на такому місці як кладовище, зробив своє враження, як робить на кожного з нас. Хрест знамя терпінь і смерті Христа Господа все збуджує в нас певну увагу, пошану і пієтизм. Так воно вже склалося в тисячлітній традиції Християнства, що це орудля жахливої смерті тісно споїлося з іменем Христа. Христос і хрест наче одно поняття, один змисл, одна

ідея. Одне від другого відділити здається неможливе. Тому св. апостол Павло у своїй проповіді зазначує це також. Ми проповідуємо Христа розпятого: Жидам соблазнь, Грекам безумність а самим же покликаним Жидам і Грекам, Христа Божу силу і Божу премудрість".

І саме ця Божа сила і премудрість обявилася на цьому хрестному знамені. І це саме причина що вже в початках Християнства, Хрест як орудія смерти як символ терпіння і як знамя відкуплення людського роду Христом все був у великій пошані і почитанні. А хоч минуло 300 літ від трагедії на горі Голгофті, людство ніколи не могло забути, за це святе знамя, на якому полилася насв. Кров Христа Господа.

Тому старенька бабка царя Константина, Олена вибирається у далеку і важку дорогу - до святої землі, і тут починає розшуки за Господнім хрестом. Вкоротці її пошукування увінчалися успіхом. За переказами старих людей, вона знаходять місце де був розпятий Христос і тут відкопують три хрести. Знайшла тепер лиш ця трудність; усталити, котрий з них був хрест Господній. Та це не могло обійтися без Божої помочі. Тому єпископ Макарій каже принести одного спаралізованого чоловіка і ставити його на кожний з тих хрестів по черзі. І саме на однім з них, спаралізований повертається в чудесний спосіб до здоровля. Тепер вже не було сумніву, що це був Господній Хрест. Тому єпископ Єрусалиму Макарій підносить його, щоб показати людям, а зібрані великим числом на горі Голгофті впали на землю з поклоном перед Хрестом Господнім і кликали: "Господи помилуй".

Так звеличав нарід Хрест Господній і від тоді цей Хрест став найцінніщою памяткою для цілого християнського світу. А св. Церква, щоби увіковічнити гідно цю історичну подію, віднайдення Господнього Хреста, установила в нашім обряді торжественне свято, Воздвиження Чесного Хреста, яке припадає 27 вересня і злучене з одноднем постом.

Цим торжеством пригадує нам св. Церква Таїнство Хреста Господнього і взиває до наслідування розпятого на нім Христа Господа; в жертві, самовідреченні, посвяті і любові. Тому немає правдивого християнського життя і віри, коли немає любови до хреста. В хресті наше спасіння, в хресті життя, в хресті охорона від ворогів, в хресті джерело небесних солодощів, в хресті сила для ума, в хресті радість для душі, в хресті весь зміст чесноти, в хресті завершення святости, - говорить Тома з Кемпіс.

Тому двигнім високо святий хрест у своєму житті, зносім терпеливо труднощі нашого скитальства. Людську злобу, невдячність, кривду, пониження все приймаймо в покорі. Ці хрести зсилає на нас Христос, не в цілі пониження, але щоб збільшити наші заслуги і виблишити перед Отцем небесним, Бо говорить Христос: "Хто терпить до кінця буде спасенний. Вчіться від мене, бо я покірний і лагідного серця". Так і ми приймаймо ці допущені ці хрести і вийдемо зі злиднів життя переможно, бо "в хресті" - як каже св. Павло - "Божа сила і Божа премудрість".

М.У.

П. ПОРІДНИЙ.

БОЖІ СЛІДИ.

В книгарні біля прилавка, стояв мущина в скромній одежі і ждав черги. З виду могло йому бути не більше трийцяти років, хоч обличчя зраджувало певну життєву перевтому і пригноблення. Він ніяково розглядався по крамниці, уступав покірно прибуваючим покупцям місця і чогось хвилювався, нервово переступав з ноги на ногу і судорожно - мняв в руках капелюха. Деколи могло здаватися, що він має намір вийти не поладнавши справи. Тоді звичайно зближувався до дверей, однак в мент наче спамятувався, обличчя набирало більше рішучости і він підступав назад до прилавка. І так воно було, доки не вийшов з крамниці останній покупець. А тоді власник книгарні зміряв його своїми очима приступив ближче і запитав: Чого бажаєто собі пане?

Ці слова його зовсім розгубили. На силу заволодів своїми нервами, щоби не потребувати себе самого соромитися. А тоді скромно розклонився, витягнув з під капелюха якусь книжку і заговорив схвильованим голосом:

Достойний пане, вибачте мені мій каригідний вчинок! Скажу вам отверто, що тому тиждень, був я у вашій книгарні за часописами і, користаючись вашою неувагою вкрав отсю книжку. Це для мене прикра історія і тому саме я прийшов її віддати і просити вибачення. Тоді важко зідхнув і поставив книжку перед книгаря. Ось вона! Так - я на неї полакомився, хоч признаюся щиро, вона мені дуже подобалась. Ця книжечка незвичайно інтересна. Слова і науки, які я вичитав з неї мабуть залишаться в мені на ціле життя. Тому дуже вас прошу, не осудіть мене!

Так він говорив і врешті урвав на останньому слові і з болем дивився на книгаря, наче знав, що він скаже.

Але і книгар був не менше заскочений такою несподіваною сповіддю. Слова цього незнакомого, що сміло признався до крадежі, не лише його зворушили, але і застановили. Проте перший його погляд впав таки на книжку, і він, коли прочитав наголовок, був мило заскочений. Книжка була чисто релігійного змісту і називалася "Божі сліди". Задля незвичайно інтересного змісту, належала вона до найбільш почитних книжок. В ній говорив автор, про численні сліди Божої любови, що наче ланцюгом, охоплюють ціле життя людини від народження до смерті. Однак на жаль людина не все старається відчути на собі ту тісну сполуку з Богом. Безмежна легкодушність і душевна сліпота, часто є на перешкоді сприймати ті всі чуда Божої ласки. І саме автор виказував в якій мірі людина надуживає свою свобідну волю, щоб порвати той таємничий ланцюг Божої любови.

Тільки залишилося в памяті книгаря з давно прочитаної книжки. Проте взяв він цю книжку до рук, наче хотів упевнитися, чи це та сама. А коли її переглянув сказав: Дуже мені приємно, що ви прочитали її з таким гарним успіхом. Маєте цілковиту слушність, що ця книжка гарна. Так - вона гарна, як гарною є взагалі любов до Бога. Тому не тривожте себе: В цьому, що ви взяли цю книжку без мого відома не добачую нічого злого, тимбільше коли ви її прочитали з такою великою користю. Я хиба можу радіти, що це все так щасливо для вас закінчилося.

А робітник, коли побачив таку жичливість супроти себе, наче повеселішав. Я дуже вам вдячний, говорив він, що ви не згіршилися моїм нечесним вчинком. Значить у вас теж правдиве християнське серце. І він з такою любовію і довірям подивився на нього, що книгар зовсім

збентежився. Йому навіть стало соромно,що з людиною,яка виявила стільки доброї волі,він все таки поступив нечемно бо відібрав йому книжку. Тому рішився це зараз направити.

Так у мене теж християнське серце,потвердив він і саме тому,повертаю вам цю книжечку назад. Хай вона залишиться у вас, як мила і дорога памятка від мене. Знайте що ми книгарі провадимо свої підприємства не лише для особистого зиску,але бажаємо також,щоби і Бог мав прибуток з наших покупців. Тому я почуваюся дуже щасливий,що бодай раз в життю,маю нагоду особисто переконатися,що в моїй книгарні і Бог одержав свій прибуток. І це для мене найбільша нагорода.

І дійсно книгар був незвичайно захоплений,а цей настрій не менче передався і робітникові. Вони вже перестали один перед другим виправдуватися,а говорили зі собою зовсім щиро і дружньо. А фінал цього всього був такий,що і пошкодований книгар, як і нагороджений злочинець не мали вже до себе жадних претенсій,а розійшлися в мирі,щоб більше з собою не стрінутися.

+

\+ +

Цю історію з вкраденою книжкою,оповів мені один знайомий книгар і вона напевно вилетілаб мені з памяті,якщоб не цей випадок,з яким довелося мені стрінутись. Наявні Божі сліди,коли починають діяти в душі людини,є надто вагітливі в своїх наслідках і про це я мав нагоду переконатися в наглядний спосіб. А сталося це доволі пізно,десь в трийцять літ по згаданій події в книгарні.

Я займав тоді посаду лікаря в одному з більших провінціональних міст. Звичайно праця лікаря,а ще в шпиталі надто відповідальна,бодай в такій мірі як людське життя. Нічо дивного, що не один раз довелося мені переживати зворушливі і важкі хвилини з моїми хворими. Таких моментів було багацько і були вони різні,а вже останній,який мав місце в мойому шпиталі і досі не сходить мені з нолови. Одного ранку візвано мене нечайно до хворого,якого саме привезло ратункове авто, Хто це був,покищо не було мені відомо,та коли я увійшов в його кімнату,я побачив доволі пожилого чоловіка у робітничій одежі, що лежав непритомний на постелі. Стан в якому він находився, не дозволяв тратити багато часу,щоб могти приступити до огляди.

Це служба зараз і виконала,однак яке велике було здивування,коли ми всі присутні побачили на його тілі грубий ланцюх, що тісно обвивав його стан і своїми звенами глибоко відався в мязи. Тепер вже не було сумніву що до причини його хвороби. Шкіра під ланцюхом зовсім почорніла від ран і я мав поважну причину боятися,чи часом не наступило закаження крови. Тому я взявся негайно до роботи,зараз постарався звільнити його з тих дивних і загадочних оков,перевів дезинфекцію і дав йому одну інекцію на піддержання серця. Щойно тоді хворий відкрив очі і подивився на мене. Та його погляд був досить тривожний і схвильований. Мабуть не було йому приємно зрадитись тепер зі своїм ланцюхом і то ще в такім середовищі як шпиталь,де було стільки небажаних свідків. Однак ми не дали йому цього відчути,особливо я старався виявити повну байдужність,перекинувся з ним декількома словами,порадив заховати рівновагу і терпеливість до повного видужання,попращався і вийшов .

Хворий залишився під опікою шпитальної служби і так пролежав зо дві неділі. Правда, вміжчасі, я деколи його відвідував, однак, тому що не було небезпечних комплікацій, немав причини боятися за нього. І ось в тому часі прийшло мені на думку, таки розвязати загадку ланцюха. Так, не відкладаючи справи, одного вечора зайшов я в його кімнату. Він лежав зовсім спокійно, а коли мене побачив, привітливо усміхнувся і поздоровив мене. Тоді сів я біля нього і зайшов в розмову. Зразу пробував я довідатися дещо про його минуле, але на жаль вже з самого початку мусів запримітити, що це, не піде так легко. Він був доволі стриманий і весь час відповідав мені короткими реченями, або попросту, так, ні. Людина не радо зраджується зі своїх інтимних переживань, а мені не було приємно лізти комусь з чоботами в душу. Тому здавалося, що наша розмова скінчиться, на чому почалась. І так воно напевно булоб, наколи не історія з вервицею. Коли я витягав з кишені хустину, нехотячи потягнулася за нею вервиця і впала на землю. І це запримітив мій пацієнт і з тої хвилини зовсім змінився до мене. Він, коли побачив вервицю в моїх руках, усміхнувся і сказав: Тепер я знаю що ви віруюча людина і це мені дуже приємно пізнати.

Само собою така заувага мене здивувала. А щож тут дивного, питаю, хіба мало віруючих на світі?

Може й так, відповів мені хворий. Та всеж не кожному слід довірятись. Світ надто часто любить поглузувати з наших релігійних почувань. Тому треба бути дуже уважливим, щоб не дати на глум наших святих почувань. Але тепер коли я вже певний, що у вас християнське серце, то вже розкрию вам загадку свойого ланцюха. Так - розкажу вам цю доволі інтимну річ, а ви вже думайте собі пане Доктор як уважаєте.

Тому трийцять років, був я ще в силі віку і мав дивні вимоги до життя. Мені здавалося, що жити, це значить добре їсти, пити бавитись і потурати всім своїм забаганкам і змислам. Тому зле товариство, нічні пітятики бешкети і жінки, це була моя єдина розривка, де я нищив своє здоровля і свій тяжко запрацьований гріш. Дика і божевільна свобода давала мені всі можливости її використати і в цьому, на жаль, я не занедбав нічого. І ось таке гуляще життя я провадив до трийцяти літ, - доки не прочитав одної книжки, яка називалася "Божі сліди". Признаюся щиро, пане Доктор, що і цієї благородної книжки не набув я чесним способом, а попросту вкрав в книгарні. Та якби воно не було, ця книжка відкрила мені жорстоку правду, про моє змарноване життя. І тоді стало мені так соромно, перед самим собою і так болюче, що по прочитанні цієї книжки, я рішився раз на завжди закинути своє блудне життя і надоложити це все якоюсь покутою. Однак це не було так легко винайти: спосіб винагороди за гріхи молодости і тому я по довгім ваганню рішив піти до свого пароха і порадитися. Парох приняв мене жичливо, а коли довідався про моє бажання, сказав: Сам Бог вас приносить! Якраз маю для вас сироту хлопця, доволі здібного і побожного, так поможіть йому вивчитися на священника.

Пропозиція пароха мені подобалася. Тому парох привів мені зараз цього хлопця, ми познайомились і я взяв його на ввій кошт і почав сповняти свій довг любови взглядом Бога.

І Бог мені поблагословив. За сім років він покінчив науку і став священником. Проте на ньому я ще не закінчив свойого довгу любови. Парох поручав мені все свіжих і я тримав їх на своїм удержанні аж до покінчення студій. Однак ця жертва, яку я поносив, зрікаючись найконечніщих вигід ради їх науки, мене не задоволила. Довг вдячности цих хлопців, котрим я помагав приготовитися на службу Бо у, справляв мені таку велику радість, що я зов-

сім не уважав це все моєю покутою. Тому хоч я вивчив аж пятьох хлопців на священників,моя совість не була заспокоєна і я зважився таки творити правдиве покутниче діло. І саме в цьому лежить тайна мойого ланцюха,який я носив вже від десяти років на своїм тілі.

За грішну радість,за всякі нікчемності до яких спосібна молода людина,я чинив собі таку покуту. Чи вповні я надоложив за свої провини,не знаю,однак моя совість тепер спокійна і я вірю,що мій добрий Бог якого я так полюбив,не відкаже мені свойого милосердя. Не менче надіюсь і на своїх любих вихованців. Вони теж у своїй вдячності до мене,кинуть свою лепту перед Божим престолом за прощення моїх провин.. О щоби Бог був ласкавий держати їх у своїй ласці і опіці.

І тоді він витягнув з бічного кармана свого сюртюка,портфель, з якого виняв пять знимок і вручив мені до рук: Ось моїх пять прибраних синів,задля яких я жив і трудився в другій половині мого життя. Наколиб так сталося що я помру,повідоміть їх,щоб віддали мені останню прислугу.

І я йому обіцяв,а рівночасно придивлявся знимкам пятьох молодих священників,які своє достоїнство завдячували цій скромній зовсім незамітній людині. Дійсно вагітливі Божі сліди,велика сила їх діяння,коли в серці людині озветься совість і добра воля. І з почестю глянув я на цю людину і відчув,яка радість і яке щастя горіло на його обличчі від того благословенства Божого, за його труди,працю і велику любов. Він не лише вповні задосить-учинив за свої провини,але мав ласку ждати нагороди від того, який є батьком і Господом і Опікуном усіх людей.

З ЖИТТЯ В ПАРОХІЇ.

/надіслане/

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ.

В день Преображення Господнього 19 серпня,відвідав нашу парохію Ексцеленция Апост. Візитатор кир Миколай Вояковский. Торжественна Служба при асисті ВПр.ОО.о. сов. Евгена Кушлика,о. пар. Миколи Угорчака,о.Миколи Дядьо о. Гаврилива Константина і о. Романа Рабія відбулася у величавій церкві ОО.Єзуїтів. Парохіяне взяли в ній громадну участь. Крім парохіян взяли участь в торжестві і німці,яким наша Богослужба незвичайно подобалася. Деякі німецькі священники мали грецькі тексти Служби Б.Иоана Золотоустого з німецьким перекладом і томудобре могли орієнтуватися у відправі.

По богослуженні відбулося спільне прийняття в честь Дорогого Гостя, [illegible] Громадянство привитало Ексцеленцію хлібом і сіллю. Тут,у милій гутірці,серед численних тоастів при спільнім столі перейшов скоро час гостини. Закінчилася ця урочистість глубоко змістовною промовою Ексцеленції,в якій Ексцеленція звернув увагу на теперішні актуальні справи. Слід зазначити що численну участь в принятті взяли представники укр. правосл. Церкви з Впреп. о. Настоятелем прав. парохії о. Новицьким.

В почутті вдячности,складаю подяку Всім Впреп. Отцям,а також Вп. Паням і Панам,що не пожаліли свого труду,щоб гідно привитати дорогого нам Гостя. Рівнож складаю подяку Вп. Членам церк.хору,

[illegible]

бу .

що своєю піснею піднесли урочистий настрій нашої Богослужби.

Греко-катол. уряд парох. Ляндсгут

ПОКРОВИТЕЛЬ НАШОЇ ПАРОХІЇ.

Навязуючи до нашої старої релігійної традиції, та на розпоря, док. Апост. Адміністратури, що кожна парохія має вибрати собі св. Покровителя і в той день відбути торжественно храмове свято. Патроном нашої парохії обрано Св. Архистр. Михаїла якого празник припадає 21 листопада. В цей день відбуде наша парохія своє храмове Свято і буде просити у свого Покровителя про ласки і охорону в твердім скитальнім житті.

ОХОРОНА НАД НЕЗАКОННИМИ ДІТЬМИ І НЕШЛЮБНИМИ МАТЕРЯМИ.

Щоби протиділати деморалізації і беззахистности нешлюбних матерей і їхніх незаконних дітей, та щоб дати моральну і правну опіку та охорону, уряд парох. в порозумінні з С.Х.С. перевів спис незаконних дітей і нешлюбних матерей, по всіх таборах Ляндсгутської округи. Це робиться в тій цілі, щоб потягнути до моральної і матеріяльної відповідальности несовісних батьків. Перевівши через канцелярию С.Х.С. слідство з кожним з окрема, передається ті справи громадянському Судові, оскільки самі не поладнають по християнському своїх зобовязань супроти дитини і матері.

ВЕЛИКИЙ ФЕСТИН.

Станиця Санітарно Харитативної Служби, приготовляє на початок жовтня, Великий Фестин. Проситься всіх парохіян взяти активну участь в підготовці а зазаразом піти на зустріч в дарах на Фантову Льотерії і Буфет. Дохід з імпрези в цілости призначений на Допомоговий Фонд С.Х.С.

ЗМІНА ПРИМІЩЕННЯ КАНЦЕЛЯРИЇ УРЯДУ ПАРОХ.

Від 20 вересня канцелярия греко-катол. уряду парох. перенесена до укр. табору на Франц Зайфштр. 1, II поверх.
Урядові години: щоденно від 14-17.

Передплатники і читачі "Братчика"!

Присилайте дописи про релігійне життя у Ваших місцевостях.
Радо будемо їх містити у нашому місячнику.
Читайте і поширюйте релігійну пресу!

Редакція

Видає: Станиця Братства Св. Рафаїла в Ляндсгуті. Ціна 1 РМ.

Кв. Ред. „Новини" – Рт. Пан Г. Слюй
Українська Б. 1349 Музей

БРАТЧИК

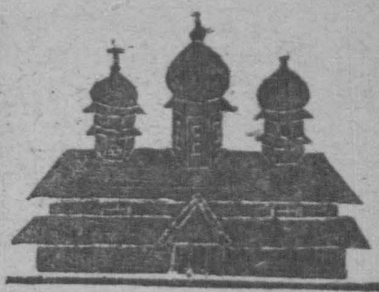

З МИНЕЇ ЗА

Ч. 4. Місячник Станиці Братства св. Рафаїла в Ляндсгуті

Козацька Мадонна -

/ Покров Пресвятої Богородиці /.

Величай, душе моя Чесний
Покров Божої Матери.
/Велич./

В осені 903 р. за царювання грецького цісаря Лева філософа велика тривога запанувала в Византії. Дикі сарацени напали на Византійське цісарство. Їхні загони підступили небавом під столицю. Все, що жило в Византії кинулось до оборони міста. День і ніч гримали тарани об мури міста, героїчно обороняли рештками сил втомлені вояки міські обварування та сарацени вперто наступали. Затривожені мешканці Византії почали сердечно молитися та просити порятунку у Пресв. Діви Марії. По всіх церквах столиці відправляли Богослуження, служили молебні, співали побожних пісень.-

Також у Влахернській церкві Пресвятої Діви зібралось на всенощнім у неділю 1. жовтня 903 р. чимало вірних, між якими було двох праведників: св. Андрій Юродивий та його учень Епифан. У молитовнім настрої звернули вони свої очі в гору і о диво: високо в хмарах побачили вони Пресвяту Діву з янголами, апостолами та іншими святими, як молилася за ввесь світ, а опісля Мати Божа зняла з голови свій ясно - золотий омофор /шаль/ та прикрила ним усіх людей, що молилися в церкві, начеб хотіла їх захистити перед нещастям. Відтак звернулася з горячим проханням до свого Сина, щоб охоронив своїх та її побожних поклонників.

Про те чудесне видіння двох праведників розійшлась скоро вістка по Византії. Безмежна радість запанувала серед затривожених мешканців. Надія, додала нових сил утомленим воякам. Всі були певні, що Мати Божа врятує загрожене місто. І так сталося. Греки перемогли сараценів. Византія була врятована.

Стільки говорить легенда. На памятку цієї події св. Церква установила свято Покрова Пресвятої Богородиці.

Однак академик Голубінський /рос. учений/ твердить, що це свято виключно українське, а Греки взяли його від нас та доробили вище наведену легенду.

У всякому разі є певні відомості, що те свято було урочисто святковане на Україні вже В.Х. столітті. Зрештою цей празник Пресв. Богородиці тісно вяжеться зі спеціяльно у нас на Україні поширеним культом Матери Божої.

Перші наші церкви у Києві, а саме: Десятинна та Благовіщенська на золотих воротах були побудовані в честь Матери Божої. Також найстарший та найбільший наш монастир, славна Києво - Печерська Лавра, осередок культурного та релігійного життя не тільки України, але східньої Европи, була під покровом Успення Пресв. Богородиці. Можна зовсім певно поставити твердження, що більшість церков на українських землях побудована в честь Матери Божої. Між іншими престольними іконами з життя Божої Матери богато з них має ікону Покрови Пресв. Богородиці, як от монастир на Клові, недалеко Києва з XI ст. Багато церков під Покровом Матері Божої побудовано на нашім Підкарпатті, де той день урочисто святкують, хоч він є церковним тільки святом.

У заранні нашої історії князь Ярослав Мудрий 1037 р. "передал люди своя і град святий всеславній, скорій на помощ християном святій Богородиці".

Спеціяльною популярністю тішилось те свято у козацькій державі, де його дуже торжественно святковано. З тієї теж причини більшість церков на давних запорожських землях та Слобідській Україні як от: Покровський Собор в Харкові, Покровська церква в Ромні /тепер у Полтаві/ церква в Сумах, Ворожбі, Вільшаній і інші мають престальну ікону саме Покров Пресвятої Богородиці.

Безперечно цей спеціяльний культ до святої Покрови винесли Запорожці і козаки традиційно із Запоріжської Січі, де церква Святої Покрови була вже від 1569 р.; цебто незабором після оснування Січі.

Ця козацька Мадонна, св. Покрова, перетривала всі гаразди і злидні, дні слави та смутку з Запорожцями та була їхнього покровительною, потіхою та обороною. У всіх майже підручниках "Історії України" находиться репродукція тієї Січової Покрови. Представляє вона на першому плані групу запорожців в їхніх мальовничих строях з кривими шаблюками, що молитовно звертають свої голови до гори, де у хмарах видно постать Божої Матери, що своїм омофором прикриває своє "славне воїнство".

Про долю Січової Покрови, та її дальшу історію по Полтавській катастрофі 1709 р. розказує з великим пієтизмом Т. Шевченко у своїй чудовій поемі п.з. "Іржавець". Поет оповідає на підставі старих переказів що покидаючи Великий Луг і Матір - Січ Запорожці:

"Взяли з собою Матір Божу,
А більш нічого не взяли,
І в Крим до хана понесли
На нове горе - Запорожця".

Дальше розповідає поет, як то безталанні запорожські емігранти "крадькома молилися" у наметі перед образом Пресвятої, бо "поганий Татарин заказав запорожцям церкву будувати". Але свята Покрова співчувала своїм Січовикам, переживала з ними їхнє горе - тугу, їхню розпуку і одчай, коли мусіли безчинно сидіти і дивитись, як Петрові собаки рвали, гризли нещасну Гетьманщину, як вона неповинно гинула у ненаситних московських лабетах.

Рвалось серце з жалю у Запорожців, Нерви загартованих у кривавих боях вояків не видержали, посивілі у січах і походах ветерани не втерпіли і - заплакали - а з ними прослезилась і їхня Покровителька, Матір Божа на Січовій Покрові

"..... сльозами святими;
заплакала Милосердна,
Неначе за сином...."

Т. Шевченко вірить, що Бог зглянув на ті сльози Пречистої та покарав лютого ката України, Петра І. наглою смертю. А Запорожці-, коли

опісля повернули з еміграції за гетьманату Данила Апостола 1734 р.

"Принесли з собою
В Гетьманщину той чудовний
Образ Пресвятої"

та поставили його в мурованім храмі в Іржавці на Полтавщині, де вона і досі плаче та, як каже Т. Шевченко, за ... козаками.

Вернувши з першої еміграції збудували запорожці між річками Підпільного та Базавлуком Нову Січ а також поставили церкву з традиційною святою Покровою.

Цю церкву знищили москалі, зруйнувавши Запорожську Січ 1775 р. Забрали з неї дорогі ікони і срібні царські врата та інші дорогі річі, але ікону св. Покрови винесли і тим разом з Січі запорожці та забрали з собою на другу еміграцію над Дунай.

В часі замішання в Січі полковник Самійло Кальниболоцький зняв святу Покрову знад Царських врат Січової церкви і разом з іконою св. Миколи, перенесено з великою пошаною в Дніпрові плавні, де збіралось товариство, що задумало мандрувати над Дунай.
Новий кошовий Андрій Лях, що його обрано на місце підступно заарештованого та вивезеного москалями нещасного Петра Кальнишевського, поділив запорожців на дві ватаги. Одна більша під його проводом рушила на байдаках Дніпром на Чорне Море, а друга, менша, з полк. С. Кальниболоцьким помандрувала задля браку місця на байдаках, пішки степами до турецької границі. Ікону св. Покрови доручено С. Кальниболоцькому, щоб так як зняв її знад царських врат, так теж і завіс в її знова у новій січовій церкві.

Перед відїздом узяв кошовий Лях до рук образ святої Покрови та поблагословив неї запорожців, а опісля оба відділи рушили своєю дорогою. Ватага полк. Кальниболоцького посувалася дуже помалу тому, що дорога була тяжка, а більшість козаків не мала коней, але найбільше через те, що січовий образ святої Покрови був великий і важкий. Козаки однак мали за гріх навантажити його на коня і ввесь час несли його посередині ватаги на руках. Після довгої більше як місяць, мандрівки, перейшовши Дике Поле та Буджак, прибула ватага Кальнибодоцького до Дністрового Лиману, де ожидала її та частина запорожців, що прибула туди раніше на байдаках під проводом кошового Ляха.

Коли ватага Кальниболоцького зближилась попереду двоє кремязних запорожців, знявши шапки, несли образ святої Покрови. Зближившись з образом, кошовий, старшина і всі що вийшли на зустріч, поскидали шапки і почали підходити цілувати образ, а відтак з великою пошаною поставили її в наметі.

Так знова св. Покрова що захистила "своє воїнство" в часі тяжкої та небезпечної дороги на чужину - перебула другу запорожську еміграцію, була сіромам потіхою, обороною та надією в тяжких та сумних емігрантських злиднях, а опісля разом з ними вернула з кінцем XVIII ст. на Україну. Докладно не можна сказати де найшла собі пристановище остання Січова св. Покрова. Але по всій правдоподібності забрали її з собою Запорожці на Кубань 1791 р. та там примістили її у котромусь козацькому храмі.-

Пропало козацтво, немає Запорожської Січі та традиція і культ козацької Мадонни не загинули, Вона все остала опікункою та покровителькою "славного воїнства", - козацьких нащадків ах до наших днів.

Немає української церкви, у якій не находиться принайменше образ Покрова Пресвятої Богородиці, дуже часто у незвичайно цікавій інтерпретації та актуалізації - а це найкращий доказ живучости культу святої Покрови серед укр. народу.

Про популярність цього свята свідчить також багато народніх приповідок - як приміром

"Покрова всю землю листом покрила"-
"Прийшла Покров - напали хату без дрів"-
"Хто сіє по Покрові - не буде мати що дати коровi.

Наша церква святкує празник св. Покрови 1. /14/ жовтня і коли це свято припадає на будний день, переноситься його задля більшого торжества на найближчу неділю.

Міра

Співробітники Спасителя.

"Не ви мене вибрали в я вибрав вас". /Євангелія/

Могучий поганський світ глядів на нову віру - на християнство - як Голіят на Давида. Бо чиж чув хто, щоби малий ростом і /у випадку християнства/ невчений ставав до боротьби проти кольосу - цілого знаного тоді світа?! Як Голіят насміхався на вид Давида - дитини, що мав відвагу глянути до гори в його очі так "могуче" поганське римське царство з погордою і призирством дивилося на розпятого і Його рибаків, що захотіли поборотися з ним і завести по його трупі нові порядки, новий лад. Та, як недовго пишався Голіят своєю гордістю, так не довгого треба було часу, щоби поганство відчуло силу нової віри - християнства. Давид вбиває Голіята - християнство під проводом невчених рибаків вбиває "сильне і вчене" поганство.

Годиться нині, коли многі наші емігранти стали практично поганами, глянути на той вирізок історії Церкви і зробити певні практичні висновки.

Це факт, що Христос не любувався у вченості і богацтві! Не тому, що був проти науки - бож Сам є Мудрістю і джерелом мудрості, але тому, щоби завстидати, а радше - скажім - скинути "мудрих" з престола гордості!- /До речі: правдиво мудрі люде ніколи не є горді, бо знають - як казав Сократ,- що в порівнанні з тим, що вони знають а що є спроможне до пізнання - вони нічого не знають!/ Сам Христос казав, що "гордим Бог противиться, а покірним дає ласку", а також щоби виказати, що не люде проповідають правду а правда - а такою є Його наука - сама себе проповідає!

Тим яснїще показується сила Христової науки, що поза авторитетом Розпятого і рибаків не було іншого знаного і славного в світі авторитету, Церква Христова побідила!...

Христос вмер і, після Воскресення, не являвся ширшому загалові людей. Могло здаватися, що він таки й не воскрес. Апостоли, бо так назвав Христос своїх найблищих учеників, перестрашені подіями Вел. четверга і Пятниці. Один з них навіть продав Учителя... Дех те царство, що "Ємуже не будет конця"? Де військо, де ґенерали? Немає їх?!
Ось виступають на Зелені Свята! Богато їх?

Розсміявся поганський світ, як Голіят на вид Давида! Та не довго сміявся; почав кроваву боротьбу... вішав, палив, кидав диким звірям на жир в цирку, тупив вістря мечів, витягав на колесі члени тіла... плила ріками кров, плила похвальна пісня християн на честь Творця і Спасителя і врешті ... кольос повалився!!

Що сталося? Правда перемогла! Прийшов 313 рік, ясне сонце після руйнуючої бурі!...

Ми нині почитаємо піонірів - співробітників Христа; почитаємо тих християнських Давидів, що "неуцтвом" завстидали "разумних міра сего".

В цьому - місяці жовтні - почитаємо чотирьох піонірів - Апостолів і про них кілька слів:

9.X. Св. Йоана Богослова.

Походив з рибацької не дуже вбогої родини. Разом зі св. Петром і

/ Додаток до Братчика ч. 4./

ПРО СВ. ТАЙНИ.

"Я виноградина, ви віття. хто пробуває в мені, а я в йому, той приносить богато овочу; бо без мене не можете робити нічого". /Йоан. 15.5./

Як вітка, що не є на виноградині, не може жити а всихає і викидають її геть, так і людина, що не є злучена з Христом, що не належить до містичного Тіла Христа, не може жити духовим життям.

Та злука з Христом стається при помочі св. Тайн.

Св. Тайни, це Ісусом Христом установлені видимі знаки, котрі дають нам невидиму Божу ласку /благодать/.

Св. Тайн є сім: 1/ хрещення, 2/ миропомазання, 3/ Евхаристія, 4/ покаяння, 5/ Єлеопомазання, 6/ священство, 7/ подружжя.

========== ========== ==========

Перша і найпотрібніша Тайна є Тайна хрещення. Є це Тайна, в якій людина водою і Божим словом очищується від первородного гріха й усіх гріхів, зроблених перед хрещенням, дістає освячуючу ласку, одержує на душі незатертий знак християнина і стається членом св. Церкви. Тайну Хрещення можна приймати лише один раз в життю.

Пояснення: До св. Тайни Хрещення є потрібна
1/ свячена, а коли такої не має, то звичайна вода і
2/ Боже слово, що його уділюючи св. Хрещення, вимовляє а/ священник чи діякон, б/ мужчина чи жінка - чужі для дитини, в/ в крайній конечности батько чи мати дитини.

В св. Тайні Хрещення очищується той, що його хрестять, від первородного гріха, а, якщо хреститься старша людина - також від всіх особистих гріхів, поповнених до хвилини Хрещення.

З моментом Хрещення дістає охрещений Божу ласку, це є внутрішний, надприродний дар, що його дає нам Господь Бог за заслуги Ісуса Христа для спасення наших душ.

В тій св. Тайні одержує кождий, що його хрестять, на душі незатертий знак - відзнаку, по якому пізнати, що він християнин. Цей знак остане на віки, чи піде християнин після смерти до неба чи /на свій стид!/ до пекла.

Уділювати св. Т. Хрещення має право священик. Може однак, у випадку відсутности духовної особи, уділити ту св. Тайну і недуховна особа але в такому порядку: мужчина, а коли нема то жінка - чужі для дитини; коли неможливо таких візвати то рідний батько врешті мама - але це в дуже крайній конечности; яка майже не трапляється.

Як уділювати св. Т. Хрещення? - Так: Той, що хрестить, поливає три рази водою голову того, якого хрестить, а в часі поливання говорить /по приписам гр. кат. церкви/ слова: "Крещається раб Божий /тут говорить Імя, що його надається похресникови/ во імя Отца і Сина і Святаго Духа. Аміньь.

На підставі слів Ісуса Христа "Хто не увірить і не охреститься буде осуджений..." св. Т. Хрещення ніщо не може заступити, коли людина має нагоду дістати ту св. Тайну. Однак, коли нехрещена людина не може приняти тієї св. Тайни, а має щире бажання сповнити Божу волю, то це бажання Хрещення може її заступити дійсне хрещення. Таке Хрещення так і називаємо Хрещенням бажання. Є ще одно заступне Хрещення а це "хрещення крови"; є це мученича смерть нехрещеної

людини за Христову віру.

Тому,що св. Т. Хрещення є перша і найважніша,бо вона відчиняє двері до решта Христових Тайн і тому,що Вона є конечна до одержання спасення - належить не відкладати приняття тієї св. Тайни а по можності як найскорше уділити її нехрещеному.

\+ +

\+

Єлици во Христа крестистеся,во Христа облекостися. Аллилуя.- Ви всі,що охрестилися в Імя Ісуса Христа,ви одягнулися в Христа. Хваліть Бога.

Св. Тайна Миропомазання.

"Діякон Филип зайшов до міста Самарія. Там він проповідав Христову науку,уздоровляв недужих і охрестив багато людей. Коли про це дізналися Апостоли в Єрусалимі,післали до Самарії Петра і Йоана. Вони пішли - клали на охрещених руки,молилися за них.і уділяли їм Святого Духа. Так Апостоли уділяли охрещеним святу Тайну Миропомазання" /Божа наука стр. 153/.

Миропомазання це Тайна,в якій охрещена людина через помазання святим миром і молитву священика одержує ласку св. Духа,щоби свою віру кріпко визнавати і по вірі жити.

Пояснення: Тайну Миропомазання може приняти лише християнин зн. охрещений. Ту Тайну уділюється помазанням: чола,ніздер,уст,вух, грудей,рук і ніг святим Миром,що його благословить раз в рік на св. Літургії в Страстний Четвер Ординарій дієцезії.

І ця св. Тайна,що її,по нашому обряду,уділює кождий священик безпосередньо після св. Тайни Хрещення /У лат.обряді уділяє лише Єпископ і то аж тоді,коли дитина прийде до вживання розуму!/ витискає на душі нестерте знамя /друге!/,яке є мов наділенням військової відзнаки Християнства; ця св. Тайна дає ласку - сильну зброю - жити по Христовій вірі і тієї віри боронити. І ту св. Тайну можна принимати лише раз в житті. Але треба її приняти!

Не псуйте св. Обряду і не занедбуйте тієї св. Тайни ви,що хрестите дітей "з води" і чекаєте нераз аж до супружжя а то й аж до смерти!

Використовуймо завчасу все,що нам дає для нашого добра Ісус Христос!

Пресв. Тайна Евхаристії.

"Я хліб життя. Батьки ваші їли манну в пустині тай повмирали. Це хліб, що з неба приходить,щоби хто їсть його не вмер. Я хліб життя,що з неба зійшов. Коли хто їсть цей хліб,житиме по віки,а хліб,що я дам,це тіло моє,що я дам за життя світу. Змагалися тоді між собою,говорячи: Як може він дати нам тіло їсти? Каже їм Ісус. Поправді,поправді кажу вам: як не їсте тіла сина чоловічого і не пєте його крови,не маєте життя в собі. Хто їсть тіло моє і пє мою кров,в мені перебуває,а я в ньому. Тіло моє справді є їжа і кров моя справді є напиток" /Йоан 6,48-55/. Те що Ісус обіцяв,виконав на св. Тайній Вечері,установляючи Пресв. Тайну Евхаристії. "В часі Вечері взяв Ісус хліб,поблагословив,переломив і дав своїм ученикам кажучи: Беріть і їдьте,це є моє тіло. . взявши чашу і поблагословивши дав Апостолам і сказав: Пийте з неї всі,це є моя кров... Це робіть на мій спомин" . /Матей 27,20-25/

/Продовження буде/

Неділя 21-ша. Луки /зач.35/.

Сказав Господь сю притчу: Вийшов сівач сіяти своє насіння; і як сіяв,одно впало при дорозі,і подоптало його і птиці небесні видзьобали його. А друге впало на камінь,і зійшовши ,всохло,бо не мало вохкости. А інше впало між тернину,і тернина,що виросла разом,заглушила його. А інше впало на добру землю,і зійшовши,принесло плід в сотеро. Се сказавши закликав: Хто має уші слухати,нехай слухає. І питали Його ученики Його,що значить ся притча?? А він сказав: Вам дано знати тайни царства Божого,а прочим в притчах,щоби дивлячися не бачили,і слухаючи не розуміли. Єсть же ся притча: Насіння се слово Боже; а ті,що при дорозі,се ті,що слухають; опісля приходить діявол і бере слово,з їх серця,щоби увіривши не спаслися. А ті,що на камени,се ті,що почувши,з радістю приймають слово,та сі корення не мають,вони до часу вірять,а в часі покути відпадають. А те,що між тернину впало,се ті,що слухають,але журбами і богацтвами і розкошами життя придавлені,відходять і не приносять плоду. А те,що на добру землю,се ті,що добрим і благим серцем слухаючи,слово заховують і плід приносять в терпеливости. Се сказавши закликав: Хто має уші слухати,нехай слухає.

Неділя 22-га.

Луки /зач.83/

Сказав Господь сю притчу: Один чоловік був богатий,і одягався в порфіру та виссон і забавлявся кождого дня роскішно. І був один убогий,на імя Лазар,що лежав перед його воротами,цілий в струпах. І бажав насититися окрушинами,що падали зі стола богатого; тілько пси приходили та лизали його струпи. І сталося,що вмер убогий і занесли його ангели на лоно Авраама. Умер же й богатий,і поховали його. І в пеклі будучи в муках підняв свої очі і побачив Авраама здалеку,і Лазаря на його лоні. І закликавши,сказав: Отче Аврааме,помилуй мене і пішли Лазаря,щоби замочив конець свого пальця в воді,і охолодив мій язик,бо я мучуся в сій полумінї. І сказав Авраам: Сину,згадай,що ти зазнав добра в своїм життю,а Лазар так само зла; нині ж він тут тішиться,а ти мучишся. Та ще й до того між нами а вами велика пропасть утвердилася,щоби ті,котрі хотять перейти звідси до вас,не змогли ані звідти перейти до нас. І сказав: Прошу тебе отже отче,пішли його в дім мого батька,бо я маю пятьох братів,нехай заклинає їх, щоби й вони не перейшли у се місце муки. І сказав йому Авраам: Мають Мойсея і пророків,нехай їх слухають. А він сказав: Ні,отче Аврааме; а коли хто з мертвих прийде до них,покаються. І сказав йому: Коли Мойсея і пророків не слухають,то й колиби хто з мертвих воскрес,не повірять.

Неділя 23-та.

Луки /зач.38/.

У той час прийшов Ісус в землю Ґерґесенців,що є напроти Галилеї. Колиж вийшов на сушу,зустрів його один муж з міста,що мав біса і від довшого часу не одягався в одежу,ані в хаті не жив,а в гробах. Сей побачивши Ісуса,упав перед ним і закричав великим голосом та сказав: Що мені і тобі,Ісусе,Сину Бога Вишняго? Благаю тебе,не муч мене. Бо приказав нечистому духови,щоби вийшов з чоловіка; бо від довгого часу поривав його; і вязано його ланцухами і в кайданах стережено; та розриваючи ланцухи,гонений був бісом на пустиню. І спитав його Ісус,кажучи: Як тобі на імя? А він сказав: Леґіон,бо много бісів увійшло в нього. І просили його,щоби не наказував їм іти в безодню. А було там велике стадо безрог, що паслося на горі; і просили його,щоби позволив їм в них увійти. І позволив їм. І вийшли біси з чоловіка і увійшли в безроги; і кинулося стадо з берега в озеро і потонуло. Колиж те,що сталося,

побачили пастухи,повтікали і розповіли в місті і по селах. І вийшли побачити,що сталося,і прийшли до Ісуса і знайшли чоловіка,з котрого вийшли біси,одягненого,і при здоровім розумі,сидячого в ногах Ісуса,і злякалися. І сповістили їх ті,що бачили,як біснуватий одужав. І просило його ціле населення Ґерґесенської країни, щоби відійшов від них,бо обняв їх великий страх. А він вступивши в човен,вернувся. І просив його муж,з котрого вийшли біси,щоби був при нім; та Ісус відпустив його кажучи: Вертай в свій дім,і розкажи що тобі вчинив Бог. І пішовпо цілім місті,оповідаючи,що вчинив йому Ісус.

Неділя 24-та.

Луки /зач.39/.

У той час приступив до Ісуса муж,на імя Яір,а сей був наставником божниці,і припав до ніг Ісусових,благаючи його,щоби увійшов в його дім,бо була в нього донька одиначка,дванацятьлітна,і та вмирала; а коли він ішов,нарід тиснувся до нього. А одна жінка була кровоточива від дванацяти літ,котра на лікарів видала весь свій маєток,і не могла ні в одного вилічитися; вона приступила з заду і діткнулася краю його одіжі; і зараз устало точення її крови. І сказав Ісус: Хто діткнувся мене? А коли всі випиралися,сказав Петро і ті,що були з ним; Учителю,нарід товпиться коло тебе,тиснеться. А Ісус сказав: Діткнувся мене хтось,бо я почув що сила виходила з мене. А жінка побачивши,що не втаїться,прийшла дрожачи і припала до його ніг та сказала перед усіми людьми,з якої причини діткнулася його і як зараз одужала. А він сказав їй: Доню,віра твоя спасла тебе; іди в мирі. Коли ще він говорив,прийшов один до наставника божниці,кажучи йому: Вмерла твоя донька,не труди вже учителя. А Ісус почувши відповів йому: Не бійся,тільки віруй,а буде здорова. І прийшовши в дім,не позволив ні одному зі собою увійти, тільки Петрови і Яковови і Йоанови,і батькови та матері дівчини. І плакали всі і ридали за нею. А він сказав: Не плачте,бо не вмерла,тільки спить. І насміваліся з нього,знаючи,що вмерла. А він взяв її за руку,і закликав,кажучи: Дівчино встань. І вернув її дух,і зараз встала. І звелів дати їй їсти. І дивувалися її родичі; а він наказав їм нікому не говорити,що сталося.

Св. великомученика Димитрія.

Йоана /зач.52/.

Сказав Господь своїм ученикам: Се заповідаю вам,щоби ви любили один одного. Коли світ вас ненавидить,знайте,що мене,перш чим вас зненавидів. Колиби ви зі світа були,світ своє любивби; а що ви не зі світа,а я вибрав вас зі світа,для того ненавидить вас світ. Згадайте слово,що я вам сказав: Не є слуга більший від свого пана. Коли мене гонили і вас гонитимуть,коли моє слово заховали і ваше заховуватимуть. Та се все робитимуть вам задля мого імени,бо не знають того,хто мене післав. Коли би я не був прийшов і їм не говорив, не малиби гріха; а тепер не мають оправдання за свій гріх. Хто мене ненавидить,і мого Вітця ненавидить. Колиби я не був зробив між ними діл,котрий ніхто інший не зробив,не малиби гріха; а тепер і бачили і зненавиділи і мене і мого Вітця. Та щоби сповнилося слово писане в їх законі,що зненавиділи мене дармо. Колиж прийде Утішитель,котрого я вам пішлю від Вітця,Дух правди,що від Вітця походить, той свідчитиме про мене. І ви свідчитимете,бо від початку ви зі мною. Се сказав я вам,щоби ви не соблазнилися. З божниць проженуть вас; але прийде година,що кождий,хто убє вас,думатиме,що службу приносить Богу.

своїм братом Яковом - також апостолом - товаришив Спасителеві у всіх важніших моментах Його життя. Пішов разом з ним тоді, коли всі розбіглися, на суд а опісля на Голгофту. Після Воскресення Спасителя спішить разом зі св. Петром до Гробу, щоби провірити правдивість слів мироносиць. Після зіслання св. Духа бачимо Його кілька разів, як виступає разом зі св. Петром. Около 50 р. бачимо Його ще в Єрусалимі, де опікується, згідно зі зарядженням Учителя - Христа, Його Пресв. Матірю Марією - правдоподібно аж до Її Успення - смерті. Пізніше проповідує в Малій Азії і осідає на стало в Ефезі. За часів переслідування Домиціяна, ловлять його - вже старця - і кидають в кипучий олій; виходить однак неушкоджений. Тоді проганяють його на остров Патмос, де ок. 96 р. пише, повну пророчих образів і чудних описів історії церкви, кінця світа, суду і неба - книжку Апоколіпсис - Обявлення. Після смерти Домиціяна вертається до Ефезу де в рр. 96-98 пише своє св. Евангеліє, повне глубоких філософічних думок. Вмирає ок. 100 р. за цісаря Траяна.

Його проповідь останніх літ життя і немов тестамент - заповіт містився в словах: дітоньки любіться!

19.X. Св. Ап. Томи.

Про св. Апостола Тому маємо дуже скупі відомості. Знаємо зі св. Письма, що був це чоловік, що не довіряв людським переказам. Старався сам все справдити. Памятаємо всі історію "невірства" Томи. Аж побачив Воскресшого Спасителя тоді повірив. Його невірство угрунтувало віру в многих, що не бачили Христа.

Церковний письменник Оріґен пише, що Ап. Тома проповідав між Партами. Апокрифи оповідають, що Він дійшов аж до Індії, де згинув наприказ індійського крроля, вбитий списом.

22.X. св. Ап. Якова . /Старший/.

Про цього св. Апостола маємо ще менше відомостей. Певним є, що Ірод Агриппа I. казав відтяти Йому голову. Сталося це около 42 р. Тим вчинком хотів Ірод приподобатися жидам, що цілим серцем ненавиділи християн!!! 31.X. Св. Луки.

З походження Грек з Антіохії, навернений з поганства на Христову віру. По фаху вчений - лікар. Довший час подорожував зі св. Павлом і сидів разом з ним у вязниці. Після смерти св. Павла перейшов правдоподібно до Ахаї, де став епископом і, як кажуть, вмер мученичою смертю в Тебах в Беотії.

По переказам з VI. віку був Він рівнож малярем образів Матері Божої. Написав св. Євангеліє і "Апостольські Діяння", в яких описав історію Церкви починаючи від Зіслання св. Духа а кінчаючи Увязненням св. Павла.

\+ +

\+

Як бачимо з дуже коротеньких життєписів 4-ох Апостолів Їх життя було виповнене змістом ширення Христової віри на землі. Самі про себе мало або й ніщо не сказали, бо не вони були важними - а Правда, яку голосили. Вони - невчені /поза виїмками/! і незнані - навіть для нас! - зуміли за Божою ласкою зробити духову революцію в світі! І чи не є це доказ сили і правдивости науки, яку голосили?! І чи не сліпі є ті, що нехтують Христовою Наукою або ті, що для них Христові засади "перестаріли"?!

Чи вони - нинішні люди - аж на стільки горді і глупі, що всіх - до наших часів - християн вважають нерозумними а себе вважають за таких, що вони щойно все розуміють?! - Як так - то це знак великого отупіння ума!!

А ти дорогий читачу, до якої катеґорії належиш? Чи для Тебе наука Христової віри "перестаріла"? -
Ні? А яке Твоє життя?.

о. М. Дядьо

Альтетінґ.

Вже трома наворотами їздили прощі з Ляндсгуту до Альтетінґу Кожний, що клячав перед чудотворним образом Марії, а опісля оглядав місцевість, яку вибрала собі Марія на столицю Баварії, буде до смерти памятати цей день.

На памятку для тих, що були і тих, що ще будуть в Альтетінґу цих кількадесять рядків. Центрум Альтетінґу є церковця з чудотворним образом т.зв. Баварської Марії: обличча чорне, постать не є природної величини а зменшена, на правій руці тримає Ісусика, вбрана в дорогоцінні одежі і корону. В середині церкви і зовні - безліч даріз - вот, доказ чуд, що відбулися за посередництвом Марії. Немов віночком окружена та церковця иншими церквами: Парохіялна замітна мощами святих, прекрасним престолом а в прибудівці різьбами образів з хресної дороги. Там же спочиває в окремій каплиці ґенерал Тіль, знаний з часів 30-літ. війни, кожний з відвідуючих цю церкву задрижить, коли гляне понад годинник при вході, де кістяк з косою символізує чим є наше життя: в кожній хвилині хтось гине ... і я можу згинути. Інша церква дуже симпатична - це церква св. Благовіщення, входиться до неї по сходах, від входу на ліво. В ній хочеться людині молитися. Вівтар - пречудний! /і для дітей насолода, коли Ісус при звуках дзвонів благословить жертводавців/ Добудована до неї інша церква /тепер в ремонті/ також гарна, простірна з мощами в правій капличці. Як наслідок присутності Марії в цьому щасливому місті є рівнож невелика але гарна церква, під візванням брата з чина оо. Капуцинів св. Корада. Цей - недавно канонізований син Баварії З Партсхам - це вихованець, почитатель і любитель Марії. За її посередництвом він ріс і зростав у святості /тому й символічно - вилитий зі срібла, адорує Марію перед чудотворною Іконою./

Вершком краси і монументальности церков Альтетінґу є базиліка "Мінор" рівнож під Покровом Марії. Дещо нагадує нам церкву св. Юрія у Львові. Мальовила бічних престолів є чудні, а дорогий престіл з напристольною іконою подивугідні!! /не писати би про це, а закликати словами св. Євангелія: "Прийди і вижд"/.

В східній частині міста є ще одна перла Альтетінґу а саме Панорама Єрусалиму і Голгофти. Потрясаючі враження! Вам здається, що особи живі, лиш на хвилину чомусь остовпіли але сей час почнеться рух! Виразною німецькою мовою подане пояснення, дає ближче зрозуміння терену й акції. Мальовила є розміщені на площині приблизно 1200 м.кв. Плян панорами виконав славний мюнхенський маляр проф. Гебгард Фуґль, що помер 1939 р. Панорама повстала 1903 р. околицю Єрусалиму малював мюнхенский маляр Йосеф Кріґер. Персонажі - це діло проф. Фуґля. Докладну реконструкцію міста Єрусалиму випрацював проф. Еленберґер.

Вийшов по сходах перше, що нас вдаряє, це мури Єрусалиму і сам Єрусалим. По лівій стороні палата Ірода, святиня і замок Антонія-резиденція Пилата та Хрестна дорога. По правій стороні /чудний краєвид/ дорога до Вефлеєму і в "гори" до мешкали родичі св. Йоана Хрестителя, Захарія і Єлисалета. Дальше в право десять апостолів, що дивляться здалека на голгофтську трагедію, на переді, . . .

коло майбутнього гробу Господнього св. Петро. Поза святинею і замком Антонія Оливна гора, Гетсиманський город і місце, де сидів Спаситель і, оглядаючи красу Єрусалиму, висказав проро[illegible]о про долю /сповнилося в 70 р./ В противній до входу стороні, Голгофта. Христос на хресті в товаристві двох розбійників. По правій стороні жовніри льос ванням ділять одежу Христа. Під хрестом св. Йоан Богослов, Пр. Д. Марія і одна з жінок, що ходили за Христом. У стіп хреста Марія Магдалина. Проти хреста Корнилій сотник а дальше Лазар зі сестрами, Йосиф з Ариматеї, Нікодим і другі почитателі Христа. Проти Спатителя, на гарних конях, жидівська старшина а ген дальше нарід, якого римські жовніри не допускають до хреста... Там відходить римське військо, що вдоволило бажання жидів і розпяло Назорея. Ось бідні, хворі, каліки, що прийшли на свято Пасхи до Єрусалиму в надії, що Ісус - Той Добродій потребуючих - їм поможе; тимчасом Він на хресті! Тому взносять бідні свої руки до жидівської старшини і немов говорять: ви Його розпяли, Його немає - поможіть нам ви! З усіх сторін дивиться нарід на небо, що приняло при ропяті Ісуса нещоденний вид. Передовсім збентежена жидівська старшина.

Так і приходить думка: Як задрижать, як перестрашаться воро Христа коли Він прийде в усій Своїй славі судити, коли вони так сильно перестрашені при Його смерті?!

Відходимо повні вражінь а в ух х дзвенять слова жінки, що давала пояснення: А те, що сталося колись на Голгофті в кровавий спосіб, тепер день в день аж до кінця світа повтаряється і буде повтарятися на простолах наших Церков в часі св. Сл. Божої...

Оглядаємо ще музей со. Капуцинів, механічну "кріппе", користаємо з гостинности наших братів з Укр. табору, просимо ще раз благословення у Марії і ... в дорогу.

О. М. Д.

Не стидайся Христової віри.

Не має жадних причин стидатися нашої Христ[illegible]ської віри. Наша віра привернула блеск старинній культурі, що вже була занепала і йшла в забуття. Наша віра зєдинила наш нарід і причинилася до його просвіти, культури і до того, що він став народом рівним між другими. Наша віра дала початок стислій філософії середновіччя і причинилася до зросту світового малярства. Наша віра розпалила фантазію великого Данте, Рафаеля, Рембранта і др. Наша віра післала місіонарів у цілий світ, що з вірою в Христа понесли між темних і опущених культуру і цивілізацію. Наша віра післала незлічимі полки сестер християнського милосердія до шпиталів, сиротських захистів, до домів опіки над старцями і до виховних заведень. Наша віра числить десятки тисяч Святих, яких життям було: помагати потребуючим - ближнім. Наша віра заховала по монастирях памятники культури кождому народові зокрема. Наша віра усмирює ворожнечі між народами а голосить згоду і любов. Наша віра не має і не признає облуди, страху, наложництва, крадежі, обмови, вбивства, непослуху родичам, зависти, гордости, пянства, лакімства, лінивства. Наша віра наказує помагати душі і тілові ближнього. Наша віра ... це ідеал! Що ти знайшов в неї негативного?

А чому ти її стидаєшся, а як що ні, чому нею практично дорожиш?

О. М.Д.

Чи Бог великий чи малий?

Одного разу стрінув вільнодумний Антін Коллінс - Англієць знакомого робітника, що ішов на Богослуження до церкви.

"Куди йдеш"? - питає.

"До церкви" - відповів робітник.

"Що там робитимеш"? - питає Коллінс.

"Йду молитись Богові"! - була відповідь.

"Чи твій Бог малий чи великий?" питає безвірок.

"Такий великий, що у твоїй голові не вміститься і такий малий, що може мешкати в мойому малому серці" - відповідає робітник.

Вільнодумний Коллінс заявив пізніше, своїм друзям, що жадні наукові аргументи так не поділали на нього, як відповідь ось того робітника.

О г о л о ш е н н я.

I. З нинішним /4-тим/ числом "Братчик"-а починаємо друкувати катихизмовий додаток. Як перше узгляднюємо св. Тайни, що є мов джерела живої води на пустині нашого життя.

Хочемо рівнож хоч дещо улекшити науку релігії шкільним дітям при браку підручників. Додаток виходитиме зразу на 2-ох'а з часом на 4-ох сторінках.

II. Редакція "Братчик"-а звертається до своїх сталих читачів з проханням висказати свою думку на такі справи:

1/ чи вважаєте, що ґазетка того змісту, як "Братчик" є потрібна?

2/ Що і в якому напрямі належалоби з неї усунути чи додати?

3/ Які релігійні питання можливі до обговорення на сторінках "Братчик"-а Вас цікавлять?

Листи збірні чи поодинокі слати на адресу: "Братчик" Ляндсгут, Франц Зайффштр. 1/II/24 - Укр. Ляґер ч. II.

Справлення помилки:

В "Братчик-у" ч. 3 за вересень зайшла помилка на стор. 6. Замість автора: М. Порідний, має бути М. Погідний.

З днем 1 листопада 1946 перенесено церковні Богослуження для греко-катол. з каплиці коло церкви св. Мартина до церкви св. Себастяна. /В сусідстві льокалю Амер. Червоного Хреста/.

Порядок Богослужень:

В неділі:
год. 9 чит. св. Сл. Божа /шкільна/
год. 10 співана св. Сл. Божа

В свята гр.-кат.
год. 8 чит. Сл. Божа
" 9 " " " /шкільна/
" 10 співана Сл. Божа

Будні дні: год. 7 читана Сл. Божа
" 7.30 " " "
" 8 " " "
" 8.30 " " "

Виділ Стан. Брацтва св. Рафаїла в Ляндсгуті складаю чи найщирішу подяку жертводанцям, повідомляє Укр. Громадянство, що збірка на памятник на могилу бл. п. Проф. Др-а Петра Вересюка дала 530.- РМ. Стільки ж /530.-НМ./ винесли розходи на памятник і прикрасу могили.

Дальшу опіку над могилою заслуженого Громадянина передає Укр. Громадянству і Родині Покійного

Виділ.

Видає: Станиця Братства св. Рафаїла в Ляндсгуті
Редаґує: К о л е ґ і я .
Ціна 1 НМ.

БРАТЧИК

З ЛИНЕЇ ЗА

1349

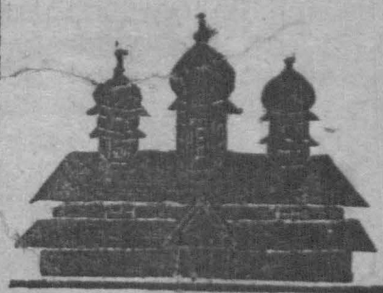

Ч. 5. Місячник Станиці Братства св. Рафаїла в Ляндсгуті 1946

Владико Отче, Ти за віру
життя своє віддав,
і кровію побідив зневіру,
щоб засів не пропав.

І зерно зріє, доспіває,
хоч люта буря йде,
хоч хмара сонце закриває
і грім лячний гуде.-

Мученик за св. З'єдинення.

Кожда ідея, що має снагу стати реальною мусить мати борців, що готові в імя її реалізувати зложити своє життя. А що ідея зєдинення розділених церков має таку снагу, надану її Спасителем "щоби було одно стадо і один пастир" - тож і вона мала охочих зложити на її жертівнику довг крови і життя.

Найвизначнішим борцем за ідею зєдинення є Йосафат Кунцевич, одинокий з українців, признаний торжественно кат. Церквою - Святим.

Уродився він у Володимирі 1580 р. Походив з міщанської родини нез'єдинених батьків. Виконуючи волю родичів стає помічником купця у О.О. Вильні. Під впливом проповідей О.О. Ісусовців і внаслідок власних роздумувань приймає католицизм. Боже провидіння веде його до великих діл. Чуючи в собі любов до духовного стану доповнює приватно свою освіту і вступає 1604 р. до монастиря о.о. Василіян, під покровом Пресв. Трійці, у Вильні. Тут стрічається і заприязнюється зі старшим від себе Велямином Рутським. В р. 1609, стає священиком і починає зі запалом працювати в сповідальниці і на проповідальниці. Його проповіді повні залізної консеквенції зєднують кат. Церкві все більше і більше до тепер незєдинених. В наслідок успішності проповідей, дістає Святий від своїх ворогів назву "душехват". Проповідає по взору Христа, не тільки в церкві але по приватних домах, по шпиталях і др.

Святість життя і милосердя супроти потребуючих потягає до монашого життя многих, охочих послужити Божій справі. В короткому часі не стає місця для вступаючих в Монастир св. Трійці і треба за допомогою побожних жертводавців закладати нові оселі О.О. Василіян в Бітині і Жиравицях. /Монастир в Жиравицях славний чудотворним образом Божої Матері./

Коли митрополитом стає В. Рутський, поле діяльности Святого Йосафата поширюється. Разом з митрополитом їде на візитації і навертає до св. кат. Церкви, кромі інших, також шляхетські роди як: Солтанів, Скумін - Тишкевичів, Друцьких, Мелешків, Тризнів і др.

В р. 1617 стає св. Йосафат архієпископом в Полоцьку. До нього належать міста: Вітебск, Могилів і Мстислав. Під зглядом релігійним було це архієпископство дуже занедбане.

На тому пості веде безнастанну боротьбу з ворогами зєдинення. Старається про звернення церковних маєтків, відбудовує зруйновані чи занедбані церкви, усуває різні надужиття між священичим станом, заводить карність по мужеських та жіноских монастирях. Відбуває часто синоди зі своїм священством, щоби піднести його і морально і духово. На таких синодах не лише проповідає, вияснює, картає, але й переводить іспити, щоби з однієї сторони провірити знання правд св. кат. віри а з другої змусити підлегле собі духовенство просудювати потрібні дисципліни. Окрему увагу звертає на відправу св. Літургії. Щоби улекшити духовенству набуття конечного знання списує свої ради і вказівки та укладає малий катехизм.

Річ зрозуміла, що акція Святого викликала зі сторони ворогів зєдинення відповідну реакцію. Зокрема сильну реакцію повів проти святого словом і пером талановитий Мелетій Смотрицький, висвячений патріярхом Теофаном, на архієпископа полоцького для противаги св. Йосафатові.

Внаслідок розпалення умів, що повстало як вислід полемік гине святий Йосафат як мученик за св. зєдинення в р. 1623 у Вітебску.

Вістка про смерть Святого, що за час своєї архієпископської праці обтер неодну слезу, неодному голодному чи обдертому не дав загинути, неодному хорому додав сили нести хрест недуги, що зискав собі любов і пошану всіх що його знали - лискавкою перебігла місто і околицю. Кати самі збентежилися своїм вчинком. Коли в додатку зі самим тілом Святого і над Його св. Тілом почали діятися чуда нарід зрозумів, кого втратив. А що померлого не воскресиш - то всі почали питатися за що згинув святий. За святе зєдинення, - була остаточна відповідь. Коли такий святий гине за св. Зєдинення - це знак що ця ідея не земська, не проминаюча а вічна - Божа.

І нарід кинувся до того, за що згинув Святий - до св. зєдинення. Навіть той сам Мелетій Смотрицький, що у великій мірі причинився до розпалення боротьби, зрефлектувався, коли побачив пролиту кров Святого за зєдинення і з ворога став приклонником і оборонцем унії - св. зєдинення.

Перевівши численні доходження і перевіривши докладно життя, науку, смерть і чуда над мощами Йосафата Кунцевича - признала св. кат Церква Його - мученика за Божу Ідею Єдності Церкви - Святим.

+

+ +

Характерною чертою Святого були докладні студії церковних книг. Якраз в цих книгах шукав Святий: де правда? Шукав і знайшов. Знайшов, що нез'єдинені вживають у своїх церковних книгах - у церковних піснях - слів, зворотів, думок, що виразно вказують на віру на практиці у все те, що вірить кат. Церква.

Коли розходиться про найбільш драстичну квестію головства римського Папи, то знайшов, що нез'єдинені почитають як святих: Климента Папу римського /25.XI.ст.ст./- якого й в піснях названо наслідником св. Петра, Льва - Папу Римського /18.II.ст.ст./, Папу Григорія Двоєслова /12.II./, якого літургію т.зв. "Прождеосвященних Дарів" править нез'єдинена церква в середи і пятниці Вел. Посту по нинішний день, Мартина, Папу Римського /14.IV.ст.ст./ що як вигнанець помер в Херсоні 655 р., Агапіта, Папу Римського /17.IV.ст.ст. + 836 р./ і Іннокентія, Папу Римського /28.VII.ст.ст./. Доказував Святий на підставі їх почитання і церковних пісень в їх честь, що нез'єдинена церква практично

вважає папів за голов церкви а деяких за святих.

Інший доказ на спільність віри знайшов Святий у перенесенні мощей св. Николая з Мір ліклійський до латинського кат. міста Бар в Італії/ - 9.V.ст.ст./ що відбулося 1096 р. вже в часі роз'єднання церков /1054/ р. за панування Алексія Комнина. Такі докази мусіли мати і мали наслідки,що Святий став душехватом.

Ще одна визначна черта Святого,це практична любов до ближнього. Святий жив так як проповідав:Де міг допомагав по потребуючим. Це рівнож причинилося,що Святий став душехватом. Третьою чертою Святого була велика Святість Його життя.
Він міг повторити за св. Павлом: не живу,я,а живе в мені Христос - це рівнож дорога хватати людські душі для Бога.

==========.....==========.....========

Наслідуймо Святого і просім щоби заступався за нашим народом і випросив,щоби скоро прийшла хвилина що ми прославлятимемо Його зєдинені на Рідній Вільній Землі.

Тропар св. Свщнмч. Йосафатові.

Світильником ясним показався Ти,священомучениче Йосафате: бо як добрий пастир,поклав ти душу свою за вівці. Незгідливими ворогами був ти убитий і увійшов до святая святих,і замешкав з безплотними. Тому просимо,Тебе,великомучениче: моли начальника пастирів Христа,щоби нас причислив на праву сторону овець і спас наші душі.

Кондак.

Іскрою огненною від розпятого Христа в молодости просвічений подібний до ангелів в життю монашому і в святительстві побожно жив ти,ясно проповідуючи зєдинення свого мученичого кров'ю погасив Ти серця сварливих,розпалених роздором і одержав від Бога вінець; тому згадай на нас,що кличуть до Тебе: радуйся непохитний стовпе зєдинення.

========== ..... ==========

О Святий,Священомучениче Христов Йосафате,моли Бога за нас грішних.

МОЛИТВА МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ДО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ.

Пресвята Діво Маріє,коли Твій Син - Спаситель наш Христос умирав на Хресті ,поручив Тобі нас усіх людей,що серед терпінь і гріхів живемо на цій долині сліз. Багато з нас тільки рідко до Тебе прибігає,багато з нас Тебе мало знає. Та сьогодні ми стаємо у стіп Твоїх,щоб зачерпнути у Тебе щось із тієї потіхи,якою воскресший Христос потішив Тебе,коли в сорокденному часі перебування на землі щоденно Тобі являвся.

Ми ж Твої діти. Благослови нас і дай нам усе те,чого нам треба, щоб наше життя могло бути правдиво християнським,а бодай трохи щасливим.

Благослови нашу Батьківщину,благослови цілий Український Народ, благослови всі наші міста й села,благослови всі наші родини,дай їм дочасний добробут та здоровля,а ще більше Божу благодать і чесноти християнського життя. Поблагослови і кожного з нас зокрема,благослови на подвиги,на труднощі,на боротьбу християнського життя. Випроси нам великих Святих,героїв християнської любові,дай нам много святих батьків,які провадили б многочисленне потомство дорогами християнської мудрости і праведности....

Князь Церкви і Народу - Митрополит Андрей.

/Віночок на могилу/.

В дні 1 листопада 1944 р. замкнув на віки свої проникливі очі Андрей граф Шептицький. В мовчазному болю, після незаступимої страти, клонить ціла Україна голову перед одним з найкращих своїх синів. Не довелося Українському Мойсеєви - як і біблійному - довести народ до вільного життя на Вільній Землі. Не 40 а понад 50 літ Він нас провадив і мусів лишити ще на пустині...

Народився Андрей 29.7.1865 року у Прилбичах. Будучи сином заможної ґрафської родини, дістає відповідне свойому високому походженню образування. Після авдієнції у Папи Льва XIII вступає Роман /перше імя/ до монастиря ОО. Василіян в Добромилі. В короткому часі, стає священиком 22 8.1892 року. За 7 літ від цієї дати а саме 2.2. 1899 стає станиславівським епископом а 31.10.1900 р. дістає номінацію на львівського Митрополиту.

І листопада, що є для нас днем національної радости став в 1944 році днем всенародного смутку. В цей день перестало битись серце нашого архипастиря, Мойсея, Батька, Мецената, Покровителя молоді, Потішителя хворих, Великого Місіонара, взірцевого Душпастиря і проче і проче.

Віримо однак, що Його світла душа заступається за нами перед Всевишнім. Віримо, що прийде час, коли вернемося на Вільну Рідну Землю і там згадуватимемо Його світлі діла і передажемо про Нього майбутнім поколінням.

Вічну память.

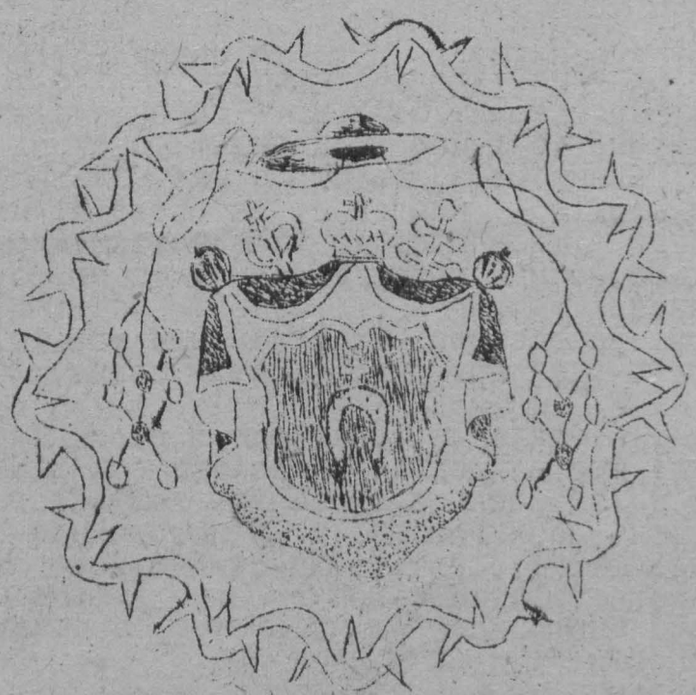

Додаток до "Братчик-а" ч. 5.

/Продовження/

Св. Тайна Евхаристії.

Тайна Евхаристії, це правдиве Тіло і правдива Кров Ісуса Христа під видами хліба і вина.

Пояснення: Тяжко нам людям приняти за правду те, чого не можемо збагнути власними змислами. Колиби ми однак принимали за правду лише те, що можуть провірити наші змисли, то ми зналиби взагалі дуже мало, зокрема це має місце, коли розходиться про річи надприродні. Саме до таких належить Св. Т. Евхаристії. Хоч нас милить вигляд і смак видів, ми, йдучи слідами св. Петра, кличемо: "Куди підемо Господи, Ти маєш слова життя" - і віримо /не розуміємо!/ що після слів Освячення це не хліб і вино а Нсв. Тіло і Кров Ісуса Христа.- Колиж тіло з кровію в злуці - це знак життя - проте в Пресв. Евхаристії з [illegible] з тілом і кровю Ісус Христос, Бог чоловік.

На які підставі на світі стільки Нсв. Тіла і Крови Христової, що до того дня, в кожній церкві на земській кулі [illegible] на у св. Причастю приймати св. Евхаристію?

Це дотується ще з 33 р. нашої ери. В Страстний Четвер, на св. Т. Вечері, взяв Ісус Христос хліб, поблагословив його, переломив, дав своїм св. Апостолам і сказав: "Приймiть, їжте, це є моє тіло; а опісля взяв чашу з вином, поблагословив і, даючи пити св. Апостолам, сказав: Пийте з неї всі, це є моя кров. І нарешті: "Це р о б і т ь на мій спомин".

Від того часу Апостоли, Епископи, священики всіх часів і місць роблять це, що їм поручив Ісус Христос; звідти маємо і матимемо до кінця світа чисту жертву Нсв. Тіла і Крови Ісуса Христа.

Ця св. Тайна довершується на св. Літургії /Бл. Вокій/, а люде приймають Пресв. Евхаристію у св. П р и ч а с т і ю, що є приняттям до людського організму, тіла і душі, Нсв. Тіла і Крови Ісуса Христа під видами хліба і вина.

До гідного приняття Нсв. Т. Евхаристії треба відповідно приготовитися.

Приготовляємо: а/ душу і б/ тіло.

а/ Душу приготовляємо таким способом, що очищуємо її від тяжких гріхів у св. Т. Покаяння /гл. нище/ або збуджуємо щирий жаль, коли маємо лише легкі гріхи. Крім цього вказаним є збудити акти віри, надії і любови.

б/ Тіло приготовляємо так: від год. 12 ночі, перед днем св. Причастя, здержуємося від всяких страв, навіть води; прибираємося, по можності, в найкращу одіж, щоби виглядати прилично, коли приймаємо в гості "Царя царів і Пана пануючих".

/Замітка/: Приготування тіла не обовязує хворих. Коли душа у хворого приготована, хоч не прибраний, хоч наїджений, може причащатися.

Щоденне св. Причастя є с в я т о т а ц т в о м - крадіжку Нсв. Річи. Грішникови не належиться св. Причастя, а коли він все таки його приймає стає злодієм, розбишакою, людою, що рабує не свою і неналежну йому св. Річ.

Коли не можемо причащатися, а бачимо що інші причащаються, збудім в собі гаряче б а ж а н н я приняти Ісуса Христа до свойого серця. Це буде так зв. д у х о в е с в. п р и ч а с т я.

Якщо кого любимо - хочемо з ним разом стало бути. Так є в житті; на тому й основується плач за помершою, другою особою.

Кажеш, що любиш Бога, що любиш Ісуса Христа. А хочеш з ним разом стало бути? А часто його принимаєш? По чім пізнати твою любов? Чи то любов, коли лише раз в рік приймаєш Ісуса Христа до свойого серця? Чи дорогу і любу особу також лиш раз на рік хочеш бачити, з нею говорити, її гостити?

Памятаймо на слова Спасителя: "як не будете зі мною,то всохнете і кинуть вас в огонь і згорите". /Ио. 15,6./

Св. Тайна Покаяння.

"Один господар мав двох синів. Молодший син не хотів працювати у батька так,як старший. Він забрав свою частку від батька і відїхав у далекий край. Там жив ледачо й стратив усе,що мав. У тім краю саме тоді настав голод і блудний син почав бідувати. Пішов на службу. Пас безроги,а господар не давав йому навіть того корму,яким кормилися безроги.

Обідраний і голодний став він роздумувати: "У мойого батька всего подостатком,а я тут гину з голоду. Встану,піду до нього і скажу: Отче,я згрішив проти Бога і проти тебе. Я негідний вже називатися твоїм сином. Прийми мене бодай за наймита. І встав та пішов до батька.

Вже здалека побачив його батько і змилосердився над ним. Вийшов йому на зустріч,обняв його й поцілував. Все забув,все простив йому, бо дуже його любив. І наказав слугам винести найкращу одежу,одягнути його і дати йому перстень на руку та обуву на ноги. Ще приказав заколоти годоване теля,щоб усі їли та веселилися,бо вернувся його син, про котрого він думав,що вже загинув". /Божа наука"/

Наведена в горі притча про блудного сина,це образ св. Тайни Покаяння. Т. Покаяння Установив Ісус Христос після свойого воскресення, коли сказав до Апостолів: "Приймітъ Святого Духа: котрим відпустите гріхи,відпустяться їм,а котрим задержите,задержаться"./ИО. 20,22 - 23/

П о к а я н н я , ц е т а й н а , в я к і й с в я щ е н и к в і м е н і Б о г а в і д п у с к а є г р і ш н и к о в і г р і х и , я к щ о в і н щ и р о к а є т ь с я і з н и х с п о в і д а є т ь с я .

Належить знати,що гріхи,сповнені після хрещення,прощає нам Бог у Т. Покаяння.

Щоби гідно і з користю приняти ту св. Тайну,треба виповнити такі умовини:

1/ Пригадати собі всі свої гріхи або - як говоримо - зробити і с п и т с о в і с т и .
2/ Жалувати,що ми гріхами Бога образили
3/ п о с т а н о в и т и більше не грішити
4/ перед законним священиком в и з н а т и свої гріхи,тобто висповідатись.
5/ в и к о н а т и п о к у т у ,що її наложить священик.

Всі вичислені умови треба виконати щиро,в додатку по поданому порядку,бо як побачимо нище одна умовина випливає з другої законом льогіки.

1. І с п и т с о в і с т и :

Якщо хочу позбутися гріхів,то м у ш у знати,яких саме. А як знатиму,коли їх не пригадаю? Таж не ведемо записок,щоби в кожній хвилині знати свій стан - своє душевне сальдо. Тяжче нам зробити білянс нашої душі як кооперативному книговодові,що має всі записки і прилоги в порядку,білянс кооперативи.

А зробити це мусимо,бо контролюватиме нас не ревізор а Сам Всезнаючий Бог! Перед Ним не скриємо жадної цифри нашого життя. Проте треба дуже солідно над собою попрацювати,щоби білянс нашої душі був реальний. Щастя,коли хто часто робить такий рахунок,але що зробить книговод душі, який робить,не маючи жадних записок,такий рахунок раз в рік? Тажко йому буде,майже неможливо. Чи таки неможливо? За Божою допомогою все можливо! "Просіть,а дасться вам" - проте перед іспитом совісті молімся і просім помочі. Опісля,далека від людського гамору,на краще на самоті, пригадуймо собі своє життя - передовсім всі наші страти - гріхи.

/Після молитви пригадай наперед: Коли ти послідний раз д о б р е сповідався,чи не затаїв або не забув т я ж к о г о гріха та чи

виповнив покуту/.

Як пригадувати? Як це робити? Для письменних допоміжним є "образець іспиту совісти". Це однак лише полекша а не цілість справ людської душі супроти Бога; кождий хай питає себе ще й поза тими питаннями, що є в "Образцеві". Коли не вміє чи не чує потреби ставити собі ще інших питань, хай вдоволиться "Образцем".

/Памятай однак, християнська душе, що тут рішається твоя вічність: д о б р а чи з л а /.

Неписьменні мусять радити собі інакше; хай пригадують, з ким стрічалися, як день проводили, як і що робили в Церкві, в крамниці, на вулиці, в день, в ночі, що говорили, чого слухали, на що дивилася, куди ходили, чого і як дотикалися, яке було їх відношення до Бога /віра, надія, любов, молитва/, до ближнього, до себе самих? Що думали, що говорили, що робили? Яка була їх душа /гордість, лакімство, зависть, гнів/, яке тіло / нечистота, неумірениість, лінивство/?

Чи помагали ближнім, чи їм шкодили? Чи намовляли до гріха, хвалили гріх, боронили гріх, не карали за гріх, мовчали на гріх і т.д.

Пересторога: Н і к о л и в ч а с і і с п и т у с о в і с т и не с п і ш и с я !

2. Ж а л ь.

Коли ти вже, різними перехресними питаннями прослідив себе і маєш у своїй уяві образ власної душі, то льогічно - мусить прийти потрясення душі.

Щоби улегшити собі збудження жалю вказаним є поставити собі такі два питання:

а/ Хто є Бог і чим Він є для мене

б/ Хто є я і яка моя позиція супроти Господа Бога?

Невірний не ставить собі таких питань, бо й він не йде до сповіді. До сповіді йде віруючий. А віруючий знає, що Бог, це Всемогучий Т в о р е ц ь неба, землі і його самого, знає рівнож, що використавши життя по Божім заповідям, може у того Бога бути на віки щасливим; знає рівнож, що Бог, й о г о в і д к у п и в. Як і чим? Своєю кровю! А хто дає кров за друзів? Той, що любить своїх друзів?

Зн. Ісус Христос, що дав свою Псв. Кров за людей, любить їх.

Бог його освятив і освячує у св. Тайнах.

Бог Всемогучий, наш Пан, наш Добродій, наш Отець /"Отче наш"/.

в/ А що є я - грішник?

Я кусник паперу в руках письменної людини, я камінь в руках різьбаря - коли їм щось не подобається, кинуть нас геть і сліду з нас не буде.

Зрозуміймо рівнож, що наші гріхи, це чорна невдячність як відповідь на Божі добродійства. А ми знаємо, як люде називають невдячність на Добродійства - це хамство! Бо чим є це, коли наш Творець, Відкупитель, Осьвятитель каже "не кради, не чужолож, шануй отця і матір, а я маю "свої закони" - як не хамством? А знаємо як люди трактують хамів, бо й ми так трактуємо. І чи може грішник дивуватися, що Бог супроти нього строгий? В противному випадку булоби необувалим і несправедливим Боже Милосердя - а так не є!

Але чи лише страх і стид мають бути спонуками нашого жалю? Таж ми в житті часто жалуємо, коли стратимо дорогу особу чи дорогу річ і нераз наш жаль так великий, що тяжко нам пережити втрату. А чи є щось краще, дороще, рідніше понад Бога? Нема, не було і не буде /згадайте жертвуванн я Ізаака!/

Чи страту Бога ми можемо пережити? А коли легко переживаємо ту страту, це знак, що в нас любови не було, це знак, що наші слова про віру в Бога, про надію на Нього, це пуста фраза, це любов язика а не серця!

А коли це все зрозумієш,що скажеш в своїй душі? - "Горе мені нещасному! Що я вчинив? Пощо мойого Бога образив? За хліб - камінь, за воду - жовч я дав мойому Богові. Чи це моя вдячність,чи на іншу не спроможуся?"-

І те почуття,той крик душі,що повстане в наслідок роздумувань є саме тим - найважнішим у сповіді,а саме жалем за гріхи.

Те саме словами катихихму:

Жалувати за гріхи значить відчувати біль душі,тому що ми згрішили і бридитися своїми гріхами.

Жаль за гріхи може бути природний і надприродний.

Природний жаль є тоді,коли жалуємо,що ми через гріхи потерпіли якусь шкоду на добрій славі,на здоровлю або на майні.

Такий жаль не вистарчає до відпущення гріхів.

Надприродний жаль є тоді,коли жалуємо,що ми обидили Бога і втратили Божу ласку /благодать/. Надприродний жаль за гріхи може бути звершений і незвершений. Звершений є тоді,коли жалуємо за гріхи з чистої любови до Бога ,що ми Бога обидили,зробили Йому прикрість,що наші гріхи були причиною терпінь нашого Спасителя,Ісуса Христа. При такім жалю відпускається нам гріхи,хочби ми не мали можности висповідатися.

Незвершений жаль є тоді,коли жалуємо за гріхи з любови до нашої власної душі ,що ми через гріхи,втратили небо,а заслужили собі на пекло. Такий жаль на сповіді вистарчає до відпущення гріхів,але треба старатися завсіди розбуджувати в собі звершений надприродний жаль.

3. Постанова поправи.

Навіть не спостережеться каянник,котрий щиро робив іспит совісті і щиро збудив жаль за гріхи,коли вирветься з його душі оклик: "Більше так робити не буду; більше не ображу мойого Бога; радше вмерти мені з Богом,як жити без Бога; не та дорога веде до неба,виберу іншу - тернисту і вузьку але певну."

Це саме й є постанова поправити своє життя. Не треба вишукувати добірних слів. Оклик душі вистарчає!

Тепер каяник майже готовий. Він вже коло воріт батьківського дому. Лише відважно і зі серцем. Отець вже отворив рамена і чекає коли каянник скаже: Отче я згрішив на небо і перед Тобою.

Сповідь.

Клякаєш при сповідальниці,хрестишся,поздоровляєш священика християнським привітом "Слава Ісусу Христу" і без страху,стиду і поспіху починаєш: "Я сповідався послідний раз /скажи коли/,наложену покуту виконав /якщо ні,скажи,яка була покута з останньої сповіди і чому не виконав/,гріха не забув /якщо забув а тепер памятаєш - скажи/ ані не затаїв / якщо затаїв - горе тобі! - скажи який і повтори всі сповіді від послідної доброї / а тепер Бога образив такими гріхами: тут скажи все,що пригадав в часі іспиту совісті.

Коли щось забудеш,не тривожся бо "в наших немочах прославляється Божа сила",лише не затаюй! Радше не йди до сповіді,ніж маєш хоч один тяжкий гріх затаїти.

Коли скінчиш,скажи,що більше не памятаєш,що за гріх і жалуєш /жалем, що його ти збудив після іспиту совісті/,що обіцяєш поправити життя.

/продовження буде/

З в о р о т д о Б о г а .

Обсервуємо нині відрадне явище. Після страшної війни, після смерти стільки людей, після знищення домів, духового і матеріяльного дорібку, людина стає покірніша. Починає розуміти, що вона не є щось недосяжне, щось найвище, що вона не є центром довкола якого все зосереджується; починає людина звертатися до Бога. Вибори по різних державах і їх висліди вказують, що людство починає звертати свої очі до Бога і Його Науки признаючи свою неміч. Вправді є ще в світі воююче безбожництво але воно на вимерті, на викінченні.

Хочеться, щоби наш нарід не йшов у хвості течій, хочеться, щоби ми не жили тим, що у других вже вмерло, хочеться, щоби ми йшли рівним кроком з другими народами а не підбігали за ними. А коли в нас таке бажання то й наші переконання повинні бути рівночасні з духом часу других народів. Світ ділиться нині властиво на два табори /ще не цілком виразні але вже виразно зарисовані/ на тих, що держаться християнської віри і тих що її заперечують.

Не маємо претенсій, щоби українці стали всі в таборі християнства але маємо щире бажання, щоби ми знали чим хто з українців є: Християнином чи противником засад Христа. Це улекшить нам орієнтацію на наші сили, це вкаже нам з ким можемо і треба нам договоритися, на кого - і одні і другі - можемо числити.

Ми, в свойому місячнику, не узгляднюємо усвідомлення безбожників, це робить безбожницький "Рим". Ми дбаємо про християнську свідомість поклонників Христа. І тому, для пригадки і угрунтування їх переконань, нині порушимо питання: Ч и є Б о г . Не тому ставимо таку квестію, що не віримо, або що сумніваємося але для ясности нашого переконання. Лишаємо покищо Боже Обявлення. Покористуємося на разі нашим розумом. За предмет розсліду візьмемо наш маленький світ - землю і те, що на ній є.

В тягу століть наш розум дійшов дуже мозольною - муравлиною працею до деяких заключень, до деяких правд. Такими правдами є приміром:

М а т е р і я є н е п о р у ш н а .

Все що м а т и м е к і н е ц ь , м а л о с в і й п о ч а т о к .

Н і х т о н е д а є т о г о , к о г о с а м н е м а є і др.

Ті правила - заключення дуже придатні в нашому питанні.

В додатку майже всі галузі науки скріплюють віру своїми дослідами. Розум людини, що породив всі нинішні науки, каже нам таке:

Все життя на світі має свій початок, воно не є вічне, воно повстало; був час, що його не було.

Земля була колись, у вогненноплинному стані, в якому не могло ані повстати ані заховатися не лише життя, але й зародок життя. Колиж земля остигла, не могло повстати життя з мертвої, перепаленої матерії, бо не могла дати ця матерія того, чого сама не мала а саме життя. Не було і не має випадку, щоби мертве дало комусь життя, або щоби з мертвою повстало, зродилося живе. Життя ростин і звірят не постало ані з мертвого ані не повстало само зі себе /якби так, то чому нині нічо не повстає само зі себе, чому історія не записала ні одного випадку, щоби наслідок був, а не було причини?/

Ми знаємо де їх початок: "Сказав Бог: нехай зродить земля трави, зілля, що видає насіння і дерево родюче, що родить овоч, по свойому роду, якого насіння було би в ньому, на землі; і так сталося". /Бит. І., 11./

І дальше: "Нехай земля видасть живі сотворіння по їх родам: худобу, плазунів і земних звірів; і так сталося". /Бит. 1,24./

Рівнож і наділений розумом чоловік ані не повстав сам зі себе, ані не розвинувся зі звірят.. /Таке припущення ставлять деякі матеріялісти,що твердять також,що земля не є сотворена лиш вічна/ Що не повстав "зі себе" це зрозуміле кождому; що не розвинувся зі звірят,це також повинно,після застанови,бути ясно кождому бо:

а/ чому одні звірята пішли "в люди" а другі остали "в звірях" хто так наказав?

б/ чому малпи нині так само "мудрі" як тому 100,1000 і більше літ назад; чому ластівки так само нині будують свої доми,як тому 500,1000 літ? Чейже чоловік так не робить. Чомуж вони не "розвиваються"?

в/ Чому в звірят,що лишилися дальше "в звірях" не розвивається,хочби й дуже постепенно,спосів здобування поживи,оборони життя, піднесення житевого стандарту? Одним словом: чому звір остався звірем а не цивілізується? - Відповідь одна: бо він звір і таким остане.

З чоловіком інша річ: "Сотворім чоловіка - каже Бог - на наш образ і нашу подобу". /Бит. 1,26./

Так отже все,що є на світі,повстало,як наслідок Волі Божої. Рівнож світ - як матерія - не є вічний і не повстав сам зі себе. Чейже матерія є непорушна. Звідкиж цей безнастанний,головокрутіжний рух,коли матерія непорушна? Хто її зрушив з місця,хто її привів до існування?

На всі ті питання наш розум,що має за собою практику тисячоліть,мусить дати відповідь: Був хтось поза світом,що дав всему початок і ціль а це - Бог.

До таких заключень дійшли найбільші вчені світа як: Ампер, Арат,Вольта,Гальвані,Ламерт,Гаус,Джінс,Ейлер,Кеплер,Коперник,Кулан,Ляйбніц,Лобачевський,Ломоносов,Менделеєв,Ом,Паскаль,Рессель, де - Сіттер і богато інших. Для приміру: "Матерія,що зараз існує у всесвіті не існувала завжди. Був такий момент,коли вона не існувала" /Джінс/ Правда,проти релігії підносили голоси також деякі вчені але то були субєктивні погляди,а не погляди і досягнення науки. Такий є стан відношення до Бога,такий є нині дух часу.

Розваживши повищі думки треба й нам,вже тепер,рішитися кудою йти. Треба вже рішитися,щоби пізніше не підбігати.

о. ьо.

Календарець на листопад.

Дня 8 листопада /ст.ст.25.X./ обходить торжественно наша церква память св. Вмч. Димитрія. Був то правдоподібно діякон, що згинув мученичою смертю за Христову віру в часах цісаря Діоклетіяна в Сирії. Особлившим способом почитають його в Сальоніках . З часом поширилася легенда,що св. Димитрій був славним вояком і проконзулем. Його почитає торжественним способом цілий схід.

В дні 21 листопада /8.11.ст.ст/ обходимо свято св. Михаїла і прочих безплотних сил.

Св. Михаїл - це той ангел,що разом з добрими ангелами виступив колись,на початку існування світа,в першому бунті зла проти Добра -,в бунті Люципера проти Бога - по стороні Добра - Бога.

З окликом "Хто яко Бог" /Мі ке ель/ виступив він проти бунтівників в обороні Божого Маєстату і,після короткої боротьби, скинув збунтованих ангелів разом з їх вождом в пекельні челюсті.

Архістратиг - це стільки,що вожд небесного війська.

Святий Михаїл - що вибрав його собі Київ - серце України - своїм покровителем опікується нами і заступається перед Всевишнім за нас. Наш край - це терен майже безперервних війн,тому й

вибрав собі наш нарід на свойого покровителя небесного воїна з думкою,щоби допоміг нам оборонитися і побороти зло і несправедливість, що суне з усіх сторін на нашу Землю. Віримо,що прийде час,коли пекельні сили поломлять свої списи і проваляться у своє пекло а ми заживем в Божій Правді і справедливості.-

Більший пан.

Весело лопотіли від подуву вересневого вітру пурпурно - золотисті прапори понад будинками торговців,що голосно захвалювали свій товар: коріння й шовк зо Сходу,виноград із далекої Греції, збіжжя з азійських рівнин,а всі інші достатки зібрані на просторах римської імперії.

Та товпа,що збиралась на міській площі,не звертала ніякої уваги на трговців ні на прапори. Очі всіх були впялені в намісника. Багачі й убогі,білі й темношкурі,християни,жиди й погани,посходились разом і вижидали першої появи нового управителя краю. Стенторій прибув тільки - но вчера після довгої подорожі з Риму,де імператор Нерон займенував його проконсулем Лідії.

- Ти готов подумати,що це сам імператор,такий собі повільний - буркнув один із зорців.

- Держи язика за зубами - шепнув його друг,кинувши оком на вояка,що стояв недалко.

Відповідь молодого чоловтка заглушили сильні вигуки товпи,бо саме тоді на бальконі появився Сенторій,проконсул Лідії.

Був низького росту,сильно обсмалений сонцем тих країв,що в них він воював. Мав сильні,широкі плечі,що були більше призвичаєні до зброї,ніж до тих шовків,що звисали тепер із них. Він стояв непорушно,хоч його бистрі очі вдивлялись пронизливо в товпу. Особливу увагу звертав проконсул на вояків,що їхня зброя виблискувала тут і там серед різних одягів його нових підданих.

Стенторій не був римлянином,як на це вказували його сині очі. Поправді,то його привезли до Риму ще в молодості як невільника. Хто був його батько та звідкіля він походив,він того не знав. Тому Сенторій говорив залюбки із почуттям гордости,що "римські легіони були одні мені за батька і матір.

Новий проконсул був гордий із себе,як так дивився на місто,що ним він мав володіти. Ніяка людина в усій державі не помогла йому добитись із простих вояцьких рядів до такої влади. Тільки його власна відвага й вручність набуті в багатьох воєнних походах,зробила його найкращим ґенералом Нерона. Влада намісника Лідії була для нього справедливо заслуженою нагородою.

В погляді намісника можна було добачити блиск погорди,як він звертався до високої молодої людини,що стояла поруч нього. Та людина то був Квінт,його помічник у новому уряді. Шорсткий вояка не любив його виніжнених рук і безмежної гордопишности - але його шляхетська рідня була багата і впливова,тому треба було здержливим.

- Можеш починати - сказав Стенторій.

Квінт виступив наперед,розгорнув пергамен - урядовий декрет призначення -.й почав читати,ще заки прогомоніли останні вигуки товпи.

Ще не скінчив Квінт читати імператорського декрету,як на бальконі вибіг сотник і віддав військовий поклін проконсулові.

- Пане,тут є післанець,що прибув у великім поспіху із Риму. Він каже,що мусить негайно бачитись з тобою.

Стенторій кивнув головою й пішов за сотником до палати. Тут застав він втомленого й обпорошеного довгою подорожжю післанця,що вручив йому запечатаного клунка.

- Нагодуй добре цього чоловіка - сказав Стенорій і почав розпечатувати листа.

Прочитавши перші рядки таємничого листа Стенорій зідхнув важко,а коли почав читати далі,то його лице покрила тривожна блідість. В тій хвилині ввійшов Квінт із пергаменом у руках що його скі - чив читати людям, сказав:

- Пане,народ викликає тебе.

Глянувши при тім на Стенторія й листа в його руках,спустив очі додолу й подумав:

- Старий дурень виглядає збентежений; цікаво,що це могло б бути?

Високородний Квінт ненавидів свого настоятеля,що його уважав за простого неотесу.

- Рим горить! - промовив Стенторій,вказавши листа. Тут написано,що це зробили християни! Нерон наказав,щоб скасувати їхню релігію! Всі ті,що не схочуть виректись її,мають бути мучені й убиті - говорив зморщивши чоло. А далі вже півголосом,наче до себе самого,додав:

- Палити міста це не християнський звичай і ...

Тут проконсул глянув на Квінта,що прислухавсь уважно до його слів,і не докінив своєї мови.

- Візьми це - сказав до нього - й прочитай людям.

- О,чи маємо вже сьогодні починати винищувати тих християнських собак? - засичав Квінт.

- Ні, - забурмотів Стенторій і похитав заперечуючо головою. Потім плеснув у долоні на слугу.

- Знайди мені одного з тутешніх купців - сказав до входячого слуги,а поглянувши на кусник пергамену,що його ховав старанно в своїй тозі,додав: - Він називається Корнило,а його крамниця є близько Східніх Воріт. Скажи йому,щоб був тут сьогодні ввечері коло заходу сонця. Біжи скоро!

/Продовження буде/.

Українці - Католики!

Не забудьте,що з днем 28 листопада починається передріздвяний піст т.зв. "різдвянка" чи "Пилипівка". Умовини посту звичайні: Понеділки,середи і пятниці безмясні,в прочі дні вільно їсти мясні страви,відмовивши рано і в вечір 5 р. Отче наш.,і Богородице Діво.

"Шануймо сивий волос посту".

Головніші дати з історії Католицької Церкви.

1.Р.Б.	Народження Ісуса Христа,Спасителя світу в Вифлеємі юдейськім
34	Розпяття й смерть Ісуса Христа на Голгофті
36	Навернення Савла з Тарсу,що став апостолом Павлом
39	Св. Петро приймає до Католицької Церкви першого поганина сотника Корнила
46 до 58	Місійні подорожі св. Павла й навернення багатьох поган

За дозволом Духовної Влади видає: Т-во Св. Рафаїла в Ляндсгуті
Редагує: Колеґія ,Ляндсгут,Франц Зайффштр. 1/II. Ціна 1 НМ.